139

பேரருளாளன் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீகாஞ்சீ பிரதிவாதிபயங்கரம்

அண்ணங்கராசாரியர் எழுதிய

ரத்நப்ரபா வியாக்கியானத்தோடு கூடிய

ஸ்ரீகாஞ்சீ ஸ்தோத்ரமாலிகா

யதோக்தகாரி ஸ்தோத்ரம், அஷ்ட புஜாஷ்டகம்
காமாஸிகாஷ்டகம் சரணாகதி தீபிகை யென்னும்
தீபப்ரகாச ஸ்தோத்ரம் இவையடங்கிய
முதல் ஸம்புடம்.

ஸ்ரீராமாநுஜன் வெளியீடு

கிடைக்குமிடம் :

க்ரந்தமாலா ஆபீஸ், சின்ன காஞ்சீபுரம்.

விலை 1—8—0

சார்வரி வைகாசித் திருநாள் நினைவுமலர்

1960

ஸ்ரீவேதாந்த தேசிகனருளிச்செய்த க்ரந்தங்கள்

சின்னகாஞ்சீபுரம் க்ரந்தமாலா ஆபீசில் கிடைக்கக்கூடியவை

1 முதல் 7 வரை தேவநாகரலிபி

		ரூ.
1.	தேசிகஸ்தோத்ரங்கள் யாவும் பாதுகாஸஹஸ்ரமுட்பட ...	3 00
2.	ஹம்ஸஸந்தேசம் ஸுபாஷிதநீவி ஸங்கல்பஸூர்யோதயம் யாதவாப்யுதயம் (காவ்ய நாடக விபாகம்) ...	6 00
3.	அதிகரணஸாராவளீ, சததூஷணீ ...	6 00
4.	மீமாம்ஸாபாதுகா, ஸேச்வரமீமாம்ஸா, ந்யாய பரிசுத்தி, நியாயஸித்தாஞ்ஜனம் ...	6 00
5.	ஈசாவாஸ்யோபநிஷத் பாஷ்யம் ஸ்தோத்ரபாஷ்யம், சதுச்ச்லோகீபாஷ்யம், கத்யத்ரயபாஷ்யம் ...	5 00
6.	கீதார்த்தஸங்க்ரஹரக்ஷா, கீதாபாஷ்ய தாத்பர்யசந்த்ரிகா.	8 00
7.	தத்வடீகா, நிக்ஷேபரக்ஷா, ஸச்சரித்ரரக்ஷா, பாஞ்சராத்ர ரக்ஷா இத்யாதி ...	6 00
8.	(தமிழ் லிபி) 16 ரஹஸ்யங்கள் ...	1 00
9.	(தெலுங்குலிபி) ரஹஸ்யத்ரய ஸாரம் ...	5 00
10.	,, தேசிக ஸ்தோத்ரங்கள் யாவும் ...	2 00
11.	,, பாதுகா ஸஹஸ்ரம் ...	1—25
12.	ப்ர. அ. இயற்றிய தேசிக ஸ்தோத்ர வியாக்கியானங்கள்— ஹயக்ரீவ ஸ்தோத்ரம், வைராக்ய பஞ்சகம், கோதாஸ்துதி, பரமார்த்த ஸ்துதி, ந்யாஸதசகம் பகவத்த்யாந ஸோபாநம், தசாவதார ஸ்தோத்ரம், யதோக்தகாரி ஸ்தோத்ராதிகளான காஞ்சீ ஸ்தோத்ரங்கள் ஐந்து ...	4 00

ஸ்ரீரஸ்து.

பேரருளாளன் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீகாஞ்சீ ஸ்தோத்ரமாலிகா

॥ श्रीकाञ्चीस्तोत्रमालिका ॥

ஸ்ரீகாஞ்சீபுரியில் ஸேவைஸாதித்தருளும் யதோக்தகாரி, அஷ்டபுயகரத்தான், வேளுக்கையாளரி, தீபப்ரகாசர் தேவப்பெருமாள் இவ்வைவரையும்பற்றி ஸ்ரீமத் வேதாந்ததேசிகன் அருளிச்செய்த ஸ்தோத்ரங்கள் உரையுடன்.

உரையாசிரியர் :

ஸ்ரீகாஞ்சீ. பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர்.

தனியன்.

श्रीमान् वेङ्कटनाथार्यः कवितार्किककेसरी । वेदान्ताचार्यवर्यो मे संनिधत्तां सदा हृदि ॥

ஸ்ரீமாந் வேங்கடநாதார்யஃ கவிதார்க்கிககேஸரீ,
வேதாந்தாசார்யவர்யோ மே ஸந்நிதத்தாம் ஸதா ஹ்ருதி.

— ஸ்ரீயதோக்தகாரிஸ்தோத்ரத்தின் அவதாரிகை —

ஸ்ரீகாஞ்சீபுரிக்கு நடுநாயக மணியாய் விளங்குபவர் ஸ்ரீயதோக்தகாரிப் பெருமாள். தமிழில் சொன்னவண்ணஞ்செய்த பெருமாளென்று வழங்கப்படுபவர். “சதுமுகனுர் வேள்விதனைச் சதிர் கெடுக்கச் செறிந்தோடுங் கதியுடைய வேகவதிக்கு அணையாக வந்துதித்தோய்!” என்கிறபடியே எம்பெருமானை ஸாக்ஷாத்கரிப்பதற்காக அயன் புரிந்த அயமேத வேள்வியைக் கெடுக்கவெண்ணின ஸரஸ்வதியானவள் வேகவதீ ரூபத்துடனே பெருவெள்ளங் கோத்துப் பெருக, யாகத்தில் ஸ்வாஹாகாரம் அடங்கி ஹாஹாகாரம் அபிவிருத்தி யடைந்தவளவிலே “இவ்விடையூறு தன்னை நீக்கியருளவேணும்” என்று அந்த நான்முகன் பிரார்த்திக்க, அவனது வேண்டுகோளின்படி அணையாக வந்துதித்து இடையூறு நீக்கியருளின காரணத்தினுல் “யதோக்தகாரீ” என்று திருநாமமாயிற்று இப்பெருமானுக்கு.

அன்றியும், திருமழிசையாழ்வார் கணிகண்ணனென்னும் அந்தேவாஸியுடன் இத்தலத்தி லெழுந்தருளியிருந்த காலத்துப் பல்லவராஜ

னுடைய கொடுங்கோன்மையினால் அக்கணிகண்ணனும் ஆழ்வாரும் வெளியேற நேர்ந்தபோழ்து "கணிகண்ணன் போகின்றான் காமருபூங் கச்சி மணிவண்ணா! நீ கிடக்கவேண்டா.......நீயுமுன்றன் பைந்நாகப்பாய் சுருட்டிக்கொள்" என்று முன்பும், "கணிகண்ணன் போக்கொழிந்தான் காமருபூங் கச்சி மணிவண்ணா நீகிடக்கவேண்டும்...............நீயுமுன்றன் பைந்நாகப்பாய் விரித்துக்கொள்" என்று பின்பும் ஆழ்வார் ப்ரார்த்தித்த படியே பைந்நாகப்பாய் சுருட்டிக்கொண்டு புறப்பட்டெழுந்தருளினதை யும் மீண்டுவந்து சாய்ந்தருளினதையும் பற்றி யதோக்தகாரி யென்று திருநாமமாயிற்றென்னவுமாம்.

வேதாந்ததேசிகன் தம்முடைய விபவகாலத்தில் நாடோறும் இப் பெருமாளை மங்களாசாஸனம்செய்யும்போது அநுஸந்தித்த ச்லோகங்களே யதோக்தகாரி ஸ்தோத்ரமென்பது. .... *

அவதாரிகை முற்றிற்று.

(यथोक्तकारिस्तोत्रम्) ॥ वेगासेतुस्तोत्रम् ॥

एकं वेगवतीमध्ये हस्तिशैले च दृश्यते । उपायफलभावेन स्वयं व्यक्तं परं महः ॥ १

ஏகம் வேகவதீமத்யே ஹஸ்திசைலே ச த்ருச்யதே
உபாயபலபாவேந ஸ்வயம்வ்யக்தம் பரம் மஹ:. (1)

ஸ்வயம் வ்யக்தம் பரம் ஏகம் மஹ: வேகவதீ மத்யே ஹஸ்திசைலே ச உபாயபலபாவேந த்ருச்யதே.	ஸ்வயம்வ்யக்தமாய்ச் சிறந்ததான ஒரு தேஜஸ்ஸே வேகவதியாற்றினிடையிலும் திருவத்திமாமலையிலும் உபாயமாகவும் உபேயமாகவும் காட்சிதருகின்றது.

*** உலகில் அடையப்படும் பொருள் உபேயமென்றும், அடை விக்கும் பொருள் உபாயமென்றும் வழங்கப்படும். உபேயமென்பதும் ப்ராப்யமென்பதும் பலன் என்பதும் பரியாயம்; ஸாதனமென்பதும் உபாய மென்பதும் ப்ராபகமென்பதும் பரியாயம். உபாயம் வேறாயும், உபேயம் வேறாயும் இருப்பது உலகிற்காணுமியல்பு. எம்பெருமான் விஷயத்தில் இது மாறுபட்டிருக்கும். அவனை உபேயமாகக் கொண்டவர்கள் அவ னையே உபாயமாகவும் கொள்வர். "உபாயோபேயத்வே ததிஹ தவ தத்வம் ந து குணௌ" என்றருளிச்செய்தார் பட்டர். கர்மஜ்ஞான பக்த்யாதிகள் உபாயமென்று கொள்ளத்தக்கவையாயிருந்தாலும் அவை அஜ்ஞர்க்கு உபாயமாய் ஜ்ஞானிகளுக்கு அபாயமாயிருக்குமவை யாகை யாலே *பத்தி முதலாமவற்றில் பதியெனக்குக் கூடாமல்* என்கிறபடியே அவை ஹேயமாகி உபேயனை எம்பெருமான் தானே உபாய பூதனாயும் நிற்பன் பரமைகாந்திகளுக்கு. தேவப்பெருமாளாகிற ஒரு திருக்கோலமே

உபாயமாயும் உபேயமாயு மிருக்கச் செய்தேயும் ஒரு திருக்கோலத்தாலே உபாய பாவத்தையும் மற்றொரு திருக்கோலத்தாலே உபேயபாவத்தையும் காட்டுவோமென்று திருவுள்ளம்பற்றி வேகவதியினிடையே யதோக்த காரியாகத் திருவவதரித்து உபாயபாவத்தைக் காட்டியும், திருவத்திமாமலையிலே தேவப் பெருமாளாகத் திருவவதரித்து உபேயபாவத்தைக் காட்டியும் ஸேவைஸாதிப்பதாகச் சொல்லுகிறவிது சமத்காராதிசயம் பொலிந்த சாடுக்தி. உபாயோபேயத்வங்களிரண்டும் இரண்டு திருக்கோலங்களிலும் குறையற்றதே. ஆயினும் இங்ஙனே நியமித்துச் சொன்னது கதைக்குச் சேரும். .... (1)

ईष्टे गमयितुं पारमेष सेतुरभङ्गुरः । यत्र सारस्वतं स्रोतो विश्राम्यति विशृङ्खलम् ॥ २

ஈஷ்டே கமயிதும் பாரம் ஏஷ ஸேதுரபங்குரঃ,
யத்ர ஸாரஸ்வதம் ஸ்ரோதோ விச்ராம்யதி வீச்ருங்கலம். (2)

யத்ர ஸாரஸ்வதம் ஸ்ரோத: விச்ருங்கலம் விச்ராம்யதி; அபங்குர: ஏஷ: ஸேது: பாரம் கமயிதும் ஈஷ்டே — (வேகவதீ ஸேதுவான) எந்த பகவானிடத்தில் ஸகல வாக்ப்ரபஞ்சமும் தட்டின்றி விச்ரமிக்கின்றதோ, (2) தடங்கலின்றிப் பெருகின ஸரஸ்வதீப்ரவாஹமானது எந்த ஸேதுவில் ஓய்ந்து விட்டதோ, பங்கமற்றதான இந்தத் திருவணையானது (நம்மைக்) கரையேற்ற வல்லது.

*** இந்த ச்லோகம் சிலேடையாக [ச்லேஷாலங்காரமமைய] அருளிச் செய்யப்படுகிறது. ஸ்ரீயதோக்தகாரி யெம்பெருமானுக்கு வடமொழியில் வேகா ஸேது வென்றும், தென்மொழியில் வெஃகணை யென்றும் திருநாமம். வெஃகணை யென்பதே வெஃகாவென்று தொக்கிநிற்கிறதென்பர். வேகாஸேது வென்கிற திருநாமத்தை நினைக்கும்போதே * அம்ருதஸ்யைஷ ஸேதுঃ * இத்யாதிகளான உபநிஷத் வாக்யங்கள் நினைவுக்கு வரும். வேதாந்தங்களில் ஸேதுவாக ஓதப்பட்டுள்ள எம்பெருமான் இங்கு ப்ரத்யக்ஷ ஸேதுவாக ஸேவைஸாதித்திருக்கின்றானென்று அநுஸந்திக்க ப்ராப்தம். வேதாந்தவ்யபதிஷ்ட ஸேதுவான பகவானிடத்திலே [ஸாரஸ்வதம் ஸ்ரோதঃ விச்ருங்கலம் விச்ராம்யதி] ஸரஸ்வதீ ப்ரவாஹமானது விச்ருங்கலமாக விச்ரமிக்கும்; ஸகலவாக்ப்ரபஞ்சமும் பகவானிடத்திலே முக்க்யவ்ருத்த்யா பர்யவஸித்து நிற்குமென்கை. இந்த வேகாஸேது பகவான் பக்கலிலோ வென்னில், விச்ருங்கலமாகப் பெருகியோடிவந்த ஸரஸ்வதீ நதியின் வெள்ளம் தடைபட்டொழிந்ததென்கை. [அபங்குரঃ ஏஷ ஸேதுঃ] உலகில் நதிகளுக்குக் கட்டும் அணைகள் என்றேனு மொருநாள் பங்கமடையக் கூடியவைகளேயாம். இந்த பகவத்ஸேது அத்தகைத்தன்று. "ஏஷ ஸேதுঃ" என்கிற நிர்தேசம் உபநிஷத்வாக்யத்திற்கு ஸ்மாரகமாகும். [பாரம் கமயிதும் ஈஷ்டே] ஸம்ஸாராத் உத்தரிப்பிக்க வல்லதென்கை. ... . (2)

जयति जगदेकसेतुर्वेगवतीमध्यलक्षितो देवः ।
प्रशमयति यः प्रजानां प्रथितान्संसारजलधिकल्लोलान् ॥ ३

ஜயதி ஜகதேகஸேதுர் வேகவதீமத்யலக்ஷிதோ தேவ:,
ப்ரசமயதி ய: ப்ரஜாநாம் ப்ரதிதாந் ஸம்ஸார ஜலதிகல்லோலாந். (3)

ய: ப்ரஜாநாம் ப்ரதிதாந் ஸம்ஸார ஜலதி கல்லோலாந் ப்ரசமயதி, ஜகத் ஏக ஸேது: (ஸ:) தேவ: வேகவதீ மத்ய லக்ஷித: ஜயதி.	எந்த பகவான் ஜனங்களினுடைய ஸுப்ரஸித்தங்களான ஸம்ஸாரஸாகரத்தின் அலைகளை யொழிக்கின்ருனே, ஸகல ஜகத்துக்கும் ஒரே ஸேதுவான அப்பெருமான் வேகவதியினிடையில் காணப்படுபவனுய் விளங்கா நின்ருன்.

* * * உலகத்தில் நதிகளுக்குக் கட்டப்படும் ஸேதுவானது அலையெறிந்து ஓடும் நீர்ப்பெருக்கைத் தடுத்து நிற்கும். கடலலைகளைத் தடுக்கும்படியான ஸேது உலகில் கட்டப்படுவதில்லை. வேகா ஸேதுவென்னும் இந்த பகவத் ஸேதுவானது அத்யந்த விலக்ஷணமாயமைந்தது. வேகவதி நதியினிடையிலே காணப்படுவது ஒரு விசேஷம். அதற்குமேலே கடலலைகளையும் தடுத்து நிற்பது மற்ருெரு விசேஷம். இங்கே கடல் ஏது? என்னில்; [ப்ரஜாநாம் ஸம்ஸார ஜலதி கல்லோலாந்] * ஸம்ஸாரஸாகரம் கோரம் * என்றும் * பிறவிக் கடலுள் நின்று நான் துளங்க * என்றும் சொல்லுகிறபடியே நாம் துளங்குகிற ஸம்ஸாரஸாகரத்தின் அலைகளுண்டு தாபத்ரயாத்மகங்களான பலவகைப்பட்ட க்லேசங்கள்; அவை எப்படிப்பட்டவை யென்னில்; [ப்ரதிதாந்] ஸுப்ரஸித்தங்களென்று ஒரு பொருள்; பெருப்பெருத்தவை யென்று மற்ருெரு பொருள். ஆக இவற்றை ப்ரசமநம் செய்துகொண்டு விளங்குகிருரென்றதாயிற்று. .... (3)

चतुराननसप्ततन्तुगोप्ता सरितं वेगवतीमसौ निरुन्धन् ।
परिपुष्यति मङ्गलानि पुंसां भगवान् भक्तिमतां यथोक्तकारी ॥ ४

சதுராநநஸப்ததந்துகோப்தா ஸரிதம் வேகவதீமஸௌ நிருந்தந்,
பரிபுஷ்யதி மங்களாநி பும்ஸாம் பகவாந் பக்திமதாம் யதோக்தகாரீ. (4)

வேகவதீம் ஸரிதம் நிருந்தந் சதுராநந ஸப்ததந்து கோப்தா அஸௌ யதோக்தகாரீ பகவாந் பக்திமதாம் பும்ஸாம் மங்களாநி பரிபுஷ்யதி.	வேகவதீ நதியைத் தடை செய்துகொண்டு பிரமன் வேள்வியைக் காத்தருளின இந்த யதோக்தகாரி யெம்பெருமான் பக்திமான்களான மனிதர்களுக்கு மங்களங்களைப் போஷிக்கின்ருர்.

* * * முன்பு, நான்முகக் கடவுள் திருமாலைக் காணவேண்டித் தவங்கள் புரிந்தனன். ஆயினும் எம்பெருமானுடைய திருவடித் தாமரைகளில் நிலைகொள்ளாமல் வெவ்வேறு விஷய இன்பங்களில் பதறியோடு

கின்ற தனது நெஞ்சை அடக்கியாளமுடியாமல் வருத்தங்கொண்டு இன்னது செய்வதென்று தெளியப்பெருமல் திகைத்திருக்குமளவில் ஆகாயத்தில் நின்றும் ஒரு அசரீரி வாக்குத் தோன்றியது; அதாவது:— 'பிரம! ஆயிரம் அச்வமேதங்களை அனுட்டித்தால்தான் சித்தசுத்தி பெற்றுத் திருமாலைக் கட்கூடாகக் காணப்பெறுவாய்; விரைவில் திருமாலைக் காணவேண்டி ஆயிரம் அச்வமேதயாகமனுட்டிக்கும் தாமதத்தைப் பொறுக்ககில்லாயாகில், தொண்டை நாட்டிலுள்ள ஸத்யவ்ரத க்ஷேத்ரத்திற்குச் சென்று அவ்விடத்தில் அயமேத வேள்வியியற்றி எம்பெருமானை உகப்பிப்பாயாக: அங்கு ஒரு கருமம் செய்தாலும் அஃது ஆயிரமுகமாகிப் பயன் பெறுவிக்கும்; இஃது அந்த க்ஷேத்ரத்திற்கு உற்ற பெருமை' என்று. அதுகேட்டுப் பரமானந்தமடைந்த பிரமன் மேருமலையுச்சியில் நின்று உடனே எழுந்து ஸத்யவ்ரத க்ஷேத்திரத்திற்கு வந்து சேர்ந்து அங்குத் தவமுனிவர் சூழ்ந்த திருவனந்த ஸரஸ்ஸையும் அதனருகில் திகழும் திருவத்திமாமலையையும் நோக்கியுவந்து அத்திருக்குளக்கரையிலேயே தூயவேள்வி புரியத் துணிந்து ஸகல ஸன்னாஹங்களும் செய்தவளவிலே, புரோஹிதரான ப்ருஹஸ்பதியானவர் 'திசைமுகனே! உனது தருமபத்தினியான ஸரஸ்வதியின்றி வேள்வியை நடத்த இயலாதாதலால் அவளை வரவழைக்கவேணும்' என்று சொல்ல, பிரபலமானவொரு மனவருத்தத்தினுல் நெடுநாளாகப் பிரிந்திருக்கின்ற அவளை எவ்விதமான உபாயத்தினுலும் வரவழைக்க முடியாமற்போக, அவளை உபேக்ஷித்து ஸாவித்ரீ முதலிய மற்றை மனைவியரை உடன்கொண்டு வேள்வியைத் தொடங்கினவளவிலே, அசுரர்களின் துர்ப்போதனையினுல் மிக்க சீற்றங்கொண்ட ஸரஸ்வதி கணவனது வேள்வியைக் கெடுக்க முயன்று வேகவதியென்னும் நதியாகப் பெருகி மிகவும் பயங்கரமான விசையுடனே ஸத்யவ்ரத க்ஷேத்திரத்திற்கு வந்து சேர, யாகசாலையிலுள்ளாரனைவரும் அப்பெருவெள்ளத்தைக் கண்டு திடுக்கிட்டு நிற்க, பிரமன் தனது யோகத்ருஷ்டியினுலே 'அசுரர்களால் கலக்குண்ட ஸரஸ்வதியின் செயல் இது' என்றுணர்ந்து உள்ளெலாமுருகிக் குரல்தழுத்து உடம்பெலாம் கண்ணநீர் சோர நின்று பகவானை வாயாரத் துதிக்க, "அணியாக வேகவதி அலையோடு கொண்டோடியாலிக்க அணையாக் கிடந்த பெருமாள்" என்று பின்னுைர் போற்றுமாறு அந்த வெள்ளத்தைத் தடைசெய்யவல்ல அணையாகப் பள்ளிகொள்ள, அந்த சயனத் திருக்கோலத்தைக் கண்ட ஸரஸ்வதி நாணமுற்று மேலே பெருகிச் செல்லமாட்டாமல் திகைத்துநின்று அந்தர்வாஹினியாய்ச் சென்று கடல் சேரலுற்றாளென்னு மிதிஹாஸம் இங்கு உணரத்தக்கது.

யாகத்திற்கு ஸப்ததந்துவென்று பெயர் .... (4)

विभातु मे चेतसि विष्णुसेतुर्वेगापगावेगविघातहेतुः ।
अम्भोजयोनेर्यदुपज्ञमासीदभङ्गरक्षा हयमेधदीक्षा ॥

விபாது மே சேதஸி விஷ்ணுஸேது : வேகாபகா வேகவிகாத ஹேது :
அம்போஜயோநேர் யதுபஜ்ஞமாஸீத் அபங்கரக்ஷா ஹயமேததீக்ஷா. (5)

அம்போஜயோநே:ஹயமே ததீக்ஷா யதுபஜ்ஞம் அபங்கரக்ஷா ஆஸீத், வேகாபகா வேகவிகாத ஹேது: ஸ: விஷ்ணு ஸேது: மே சேதஸி விபாது } தாமரை மலரில் தோன்றிய பிரமனுடைய அச்வமேதயாக தீக்ஷையானது எந்தப் பெருமான் மூலமாக நிறைவேறியதோ, வேகவதியின் வேகத்தைத் தொலைப்பதற்கு ஹேதுவான அந்த வேகா ஸேது பகவான் எனது நெஞ்சினுள் விளங்குக.

*** ஸ்ரீய தோக்தகாரி யெம்பெருமான் திருவவதாரம் செய்தருளாவிடில் பிரமனுடைய அச்வமேதயாக தீக்ஷையானது சிதிலமாகியே யொழியுமன்றோ. அங்ஙனம் சிதிலமாகாதபடி வேகவதியின் வேகத்தைக் கெடுக்க அணையாகத் தோன்றின வேகா ஸேதுபகவான் எப்போதும் எனது சிந்தை தன்னுள் நீங்காதிருக்கவேணுமென்றாராயிற்று. (5)

श्रीमान्पितामहवधूपरिचर्यमाणः शेते भुजङ्गशयने स महाभुजङ्गः ।
प्रत्यादिशन्ति भवसंचरणं प्रजानां भक्तानुगन्तुरिह यस्य गतागतानि ॥ ६

ஸ்ரீமாந் பிதாமஹவதூபரிசர்யமாண: சேதே புஜங்கசயநே ஸ மஹாபுஜங்க:
ப்ரத்யாதிசந்தி பவஸஞ்சரணம் ப்ரஜாநாம் பக்தாநுகந்துரிஹ யஸ்ய கதாகதாநி.

பக்த அநுகந்து: யஸ்ய கதாகதாநி இஹ ப்ரஜாநாம் பவ ஸஞ்சரணம் ப்ரத்யாதிசந்தி ஸ: மஹாபுஜங்க: புஜங்க சயநே சேதே. { திருமழிசையாழ்வாராகிற பரமபக்தசிகாமணியைப் பின் சென்றவரான எந்த பெருமாளுடைய போவதும் வருவதுமான செயல்கள் (சிந்திக்கப்பட்டவளவில்) அஸ்மதாதிகளின் ஸம்ஸாரகாந்தார ஸஞ்சரணத்தைத் தவிர்க்கின்றனவோ, கோபீவிடனான அந்தத்திருமால் ஸரஸ்வதியினால் வழிபாடு செய்யப்பெற்று சேஷசயனத்திலே பள்ளிகொண்டருளா நின்றார்.

* * * [பிதாமஹவதூ பரிசர்யமாண:] பிதாமஹன்—பிரமன்; அவனுடைய வது-ஸரஸ்வதி; அவளால் வழிபாடு செய்யப்படுகிற பெருமாளென்றபடி. எம்பெருமானது தென்புறமாகச் செல்லலுற்ற வேகவதியை வஸிஷ்டர் முதலிய முனிவர்கள் பிரமனது சொற்படி வந்து வணங்கி, தாயே! ஸரஸ்வதியே! யாகசாலையில் இனியாகிலும் வந்து சேர்ந்து நாதரோடு கூடிக் களித்திருந்து இப் பெருவேள்வியை நிறைவேற்றியருளவேணும்; எல்லா நதிகளிற்காட்டிலும் உன்றனக்கே மிக்க சிறப்பு உள்ளதாக நான்முகக்கடவுள் அநுக்ரஹம் செய்கிறார்'' என்று சொல்லி வேண்டிக்கொள்ள, அவளும் மிக்க மன மகிழ்ச்சியுடனே நதியில் நின்றும் விரைந்தெழுந்து நான்முகக் கடவுளோடு சேரலுற்று இற்றைக்கும்

எம்பெருமானுக்கு வழிபாடு செய்துகொண்டிருக்கும் நிலை அர்ச்சாவதாரத்திலே அநுபாவ்யம்.

[ஸ மஹா புஜங்க: புஜங்க சயநே சேதே] ஒரு பெரிய அரவம் அரவத்தின்மேலே பள்ளிகொண்டிரா நின்றதென்று சாடூக்தி. புஜங்கமென்னும் வடசொல் ஸர்ப்பத்திற்கும் ஜாரனுக்கும் பெயர். கோபீஜாரனென்றும் வல்லவீ விடனென்றும் பெயர்பெற்றவனிறே எம்பெருமான். நம்மாழ்வார் பிரதமப் பிரபந்தமான திருவிருத்தத்தில் இத்தலத்தை "**கண்ணன் வெஃகா**" என்று பாடியதனால் அதற்குச்சேர ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை நினைத்து **மஹாபுஜங்க** : என்றாராயிற்று.

இனி உத்தரார்த்தத்தில் திருமழிசைப்பிரானுடைய இதிஹாஸத்தை அநுஸந்திக்கிறார். அது, கீழ் அவதாரிகையிலே உரைக்கப்பட்டுள்ளது காண்க. திருமழிசைப்பிரானுக்காக இப்பெருமான் போவதும் வருவதுமா யிருந்தானென்கிற சரிதையை அநுஸந்தித்தவாறே அஸ்மதாதிகளின் ஸம்ஸாரகாந்தார கதாகதங்கள் தொலையுமென்கிறார். யாதவாப்யுதயத்திலே "பத்தம் ததா பாவயதாம் முகுந்தம் அயத்நவிச்சேதிநி கர்மபந்தே" என்றருளிச்செய்த ச்லோகம் இங்கு ஒருவாறு நினைக்கத்தகும். வெண்ணெய் களவுகண்ட கண்ணபிரான் உரலிலே கட்டுண்டு கிடந்தானென்று சிந்தனை செய்தவாறே நம்முடைய கருமபந்தங்களெல்லாம் கட்டவிழ்ந்து தொலையுமென்றது போல. ... . (6)

प्रशमितहयमेधव्यापदं पद्मयोनेः श्रितजनपरतन्त्रं शेषभोगे शयानम् ।
शरणमुपगतास्स्मः शान्तनिश्शेषदोषं शतमखमणिसेतुं शाश्वतं वेगवत्याः ॥ ७

ப்ரசமிதஹயமேதவ்யாபதம் பத்மயோநே:
ச்ரிதஜநபரதந்த்ரம் சேஷபோகே சயாநம்.
சரணமுபகதாஸ் ஸ்ம: சாந்தநிச்சேஷ தோஷம்
சதமகமணிஸேதும் சாச்வதம் வேககவத்யா :. (7)

பத்மயோநே: ப்ரசமித ஹயமேதவ்யாபதம் ச்ரித ஜநபரதந்த்ரம் சேஷ போகே சயாநம் வேக வத்யா: சாச்வதம் சதமக மணி ஸேதும் சாந்த நிச் சேஷதோஷம் (யதாததா) சரணம் உபகதா: ஸ்ம:	பிரமனுடைய அச்வமேதயாக விக்னத்தைப் போக்கினவரும் பக்தபராதீநரும் அரவணைமேல் பள்ளி கொள்பவரும் வேகவதிக்கு சாச்வதமான நீலமணி ஸேதுவுமான பெருமாளை ஸகல தோஷங்களும் கெடத் தஞ்சமாகப் பற்றினோம்.

* * *—'பத்மயோநே:' என்னும் பதம் (ஹயமேத) என்ற ஏகதேசத்திலே அந்வயிப்பதானாலும் ஏகதேசாந்வய தோஷ துஷ்டமாகாது. அபேத ஸம்பந்தேந அந்வயஸ்தலத்தில்தான் அது தோஷாவஹமாகும். இங்கு பேத ஸம்பந்தேநைவ அந்வய:. [ச்ரிதஜந பரதந்த்ரம்] இந்த விசே

ஷணம் "அர்ச்சக பராதீநாகிலாத்மஸ்திதி:" என்று புகழப்பட்ட அர்ச்சாஸமாதியத்திற்கு ஒக்குமாயினும் திருமழிசைப்பிரானுடைய ஐதிஹ்யத்தினால் இத்தலத் தெம்பெருமானுக்குச் சிறப்பாகும். "சாந்தநிச்சேஷ தோஷம்" என்பதை எம்பெருமானுக்கு விசேஷணமாகக் கொள்வதிற் காட்டிலும் க்ரியா விசேஷணமாகக் கொள்வதே மிகப்பொருந்தும். "தரணியில் மன்னியயனார் தனித்தவம் காத்தபிரான்" என்ற பாசுரத்தில் "இரணர கெண்ணிய சித்திரகுத்தன் தெரித்துவைத்த சுருணையிலேறிய சூழ்வினை முற்றும் துறந்தனமே" என்றதற்கு மிகவிணங்கும். [சாச்வதம் சதமகமணி ஸேதும்] கற்களாலே கட்டப்பட்டு நாளடைவிலே சிதைந்தொழியும் அணையன்றிது என்று வ்யாவ்ருத்தி காட்டினபடி. (7)

शरणमुपगतानां सोऽयमादेशकारी शमयति परितापं संमुखः सर्वजन्तोः ।
शतगुणपरिणामः संनिधौ यस्य नित्यं वरवितरणभूमा वारणाद्रीश्वरस्य ॥ ८

சரணமுபகதாநாம் ஸோயமாதேசகாரீ
சமயதி பரிதாபம் ஸம்முகஸ் ஸர்வஜந்தோ:
சதகுணபரிணாம: ஸந்நிதௌ யஸ்ய நித்யம்
வரவிதரணபூமா வாரணாத்ரீச்வரஸ்ய. (8)

யஸ்ய ஸந்நிதௌ வாரணாத்ரீச்வரஸ்ய வரவிதரண பூமா நித்யம் சதகுண பரிணாம:, ஸோயம் சரணமுபகதாநாம் ஆதேசகாரீ ஸர்வஜந்தோ: ஸம்முகஸ் ஸந் பரிதாபம் சமயதி	யாவரொரு யதோக்தகாரிப் பெருமாளுடைய ஸாமீப்யத்தில் தேவப்பெருமாளுடைய வரமளிக்கும் பெருமையானது நிச்சலும் நூறு மடங்காகப் பெருகுகின்றதோ, அந்த சரணாகதயதோக்தகாரியானவர் ஸர்வப்பிராணிகளுக்கும் எளியராய்க்கொண்டு ஸகல தாப ஹரராயிருக்கின்றார்.

* * *—ஸ்ரீஹஸ்தி சைலசிகரோஜ்ஜ்வல பாரிஜாதமான தேவப்பெருமாளுக்கு வரந்தரும் பெருமாளென்கிற திருநாமமும் அத்திருநாமத்திற்கீடான வரமளிக்கும் பெருமையும் யதோக்தகாரி யெம்பெருமானுடைய ஸந்நிதான விசேஷத்தினால்தான் வாய்த்ததென்று ஸ்வாநுபவத்தைக் கொண்டு அருளிச்செய்கிறாரிதில். இவர் முன்னே திருவவதரித்தருளாவிடில் தேவப்பெருமாள் அவதரிக்கவே ப்ரஸக்தி யில்லையாகுமென்பது தத்துவமாதலால் இவ்வுண்மையை வெளியிட்டவாறு. ... ... (8)

काञ्चीभाग्यं कमलनिलयाचेतसोऽभीष्टसिद्धिः कल्याणानां निधिरविकलः कोऽपि कारुण्यराशिः ।
पुण्यानां नः परिणतिरसौ भूषयन्भोगिशय्यां वेगासेतुर्जयति विपुलो विश्वरक्षैकहेतुः ॥ ९

காஞ்சீபாக்யம் கமலநிலயாசேதஸோ பீஷ்டஸித்தி:
கல்யாணாநாம் நிதிரவிகல: கோபி காருண்யராசி:
புண்யாநாம் ந: பரிணதிரஸௌ பூஷயந் போகிசய்யாம்
வேகாஸேதுர் ஜயதி விபுலோ விச்வரக்ஷைகஹேது:. (9)

காஞ்சீபாக்யம் கமல நிலயா சேதஸ: அபீஷ்டஸித்தி: கல்யாணநாம் அவிகல நிதி:கோபி காருண்யராசி: ந: புண்யாநாம் பரிணதி: விச்வரக்ஷகஹேது: விபுல: வேகாஸேது: போகிசய்யாம் பூஷயந் ஜயதி

திருக்கச்சிமா நகரின் பாக்யமே வடிவெடுத்தவரும், கோமளவல்லித் தாயாருடைய திருவுள்ளத்தைப் பூர்த்தி செய்பவரும், மங்களங்களுக்கு அக்ஷய்ய நிதியாயிருப்பவரும், நமது புண்ணியங்கள் பலிக்க நின்றவரும், ஸகல ஜகத்ரக்ஷகருமான மிகப் பெரிய வேகாஸேதுபகவான் அரவணையை அலங்கரித்து வெற்றியுடன் வாழ்கின்றார்.

* * *—இந்தச்லோகத்தில் (காபி காருண்ய ஸீமா) என்றும் (விச்வ போகைக ஹேது:) என்றும் பாட பேதங்களுண்டு. முந்துற முன்னம் இவர் திருவவதரித்ததனாலேயே மற்றுள்ள எம்பெருமான்கள் அவதரிக்க ப்ராப்தமானபடியாலே [காஞ்சீ பாக்யம்] என்றது மிகப் பொருத்தமானது. ... ... (9)

वेगासेतोरिदं स्तोत्रं वेङ्कटेशेन निर्मितम् । ये पठन्ति जनास्तेषां यथोक्तं कुरुते हरिः ॥ १०

வேகாஸேதோரிதம் ஸ்தோத்ரம் வேங்கடேசேந நிர்மிதம்,
யே படந்தி ஜநாஸ் தேஷாம் யதோக்தம் குருதே ஹரி:. (10)

॥ इति श्रीकवितार्किकसिंह सर्वतन्त्रस्वतन्त्र वेदान्ताचार्यकृतिषु वेगासेतुस्तोत्रं समाप्तम् ॥

வேங்கடேசேந நிர்மிதம் இதம் வேகாஸேதோ: ஸ்தோத்ரம் யே ஜநா: படந்தி, தேஷாம் ஹரி: யதோக்தம் குருதே.

ஸ்ரீமத் வேங்கடநாதார்யர் இயற்றிய இந்த வேகாஸேது ஸ்துதியை ஓதவல்ல ஜனங்களுக்கு எம்பெருமான் மெய்யே யதோக்தகாரியாயிருப்பன்.

* * *–யதோக்தகாரியென்றும் சொன்ன வண்ணம் செய்த பெருமாளென்றும் ஓலைப்புறத்திலே கேட்டுப் போகையையன்று; இந்த ஸ்துதியை ஓதுமவர்கள் ஸ்வாநுபவத்திலே காணலாமதனையென்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டினாராயிற்று. ... ... (10)

கவிதார்க்கிகஸிம்ஹாய கல்யாணகுணசாலிநே.
ஸ்ரீமதே வேங்கடேசாய வேதாந்த குரவே நம:.

★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★

ஸ்ரீகாஞ்சீ பிரதிவாதிபயங்கரம்

அண்ணங்கராசாரியர் எழுதிய

ஸ்ரீயதோக்தகாரி ஸ்தோத்ரவுரை

முற்றிற்று.

★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★

ஸ்ரீமதே ஹயக்ரீவாய நம:
ஸ்ரீமதே வேதாந்த மஹாகுரவே நம:

ஸ்ரீ காஞ்சீ ஸ்தோத்ரமாலிகையில்

அஷ்டபுஜாஷ்டகம்.

ஸ்ரீகாஞ்சி பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் எழுதிய உரையுடன் கூடியது,

---

ஸ்ரீமாந் வேங்கட நாதார்ய: கவிதார்க்கிக கேஸரீ
வேதாந்தாசார்யவர்யோ மே ஸந்நிதத்தாம் ஸதா ஹ்ருதி.

— அவதாரிகை —

*கீழே துதித்த ஸ்ரீயதோக்தகாரியின் ஸந்நிதிக்குத் தென்புறத்திலே திகழ்வது அஷ்டபுஜ திவ்ய தேசம். இத்தலத்தெம்பெருமானை ஓர் அஷ்டகமிட்டுத் துதிக்கிறாராசிரியர். இத்தலத்தி லீடுபட்ட பேயாழ்வார் * தொட்ட படை யெட்டுந் தோலாத வென்றியான் அட்டபுயகரத்தான் அந்நான்று—குட்டத்துக், கோள்முதலை துஞ்சக் குறித்தெறிந்த சக்கரத்தான், தாள்முதலே நங்கட்குச் சார்வு. * என்று இப்பெருமானை ஸ்ரீ கஜேந்த்ர ரக்ஷகனாக அநுஸந்தித்துப் பேசுகையாலே அவ்வபதானத்தையே இந்த ஸ்துதிக்கு உயிராகவைத்து "கஜேந்த்ர ரக்ஷாத்வரிதம்" என்று உபக்ரமித்தருளுகிறார்.*

அஷ்டபுஜன் என்பது எம்பெருமானுடைய திருநாமம். ஆழ்வார்கள் தலத்தின் பெயரைச் சொல்லியே மங்களாசாஸனம் செய்தருள்வது வழக்கமாதலால் திவ்யதேசத்திற்கு அட்டபுயகரம் *என்று திருநாமமாக்கினர்.* க்ருஹம் *என்கிற சொல் கரமெனத் திரிந்தது; அஷ்டபுஜக்ருஹம் என்றதாயிற்று. 'அட்டபுயவகரம்' என்பது அட்டபுயகரமாயிற்றென்பாருமுளர். அஷ்டபுஜப்பெருமா ளெழுந்தருளியிருக்கும் தலம் என்றதாயிற்று. ஆசிரியர் தாமும் இந்தத் திருவுள்ளங்கொண்டே இந்த ஸ்தோத்திரத்தில் இரண்டாம் ச்லோகத்தில்* "அஷ்டபுஜாஸ்பதேச" *என்றருளிச் செய்தார். "அஷ்டபுஜாகிலேச" என்கிற பாடாந்தரம் ஸாதுவன்று. 'அஷ்டபுஜாஸ்பதம்' என்று திவ்யதேசத்தின் திருநாமமாய் அதற்கு ஈசனே! என்றபடி. அந்த ச்லோகத்தினுரையில் விரிவு* **காண்க.** *

॥ अष्टभुजाष्टकम् ॥

गजेन्द्ररक्षात्वरितं भवन्तं ग्राहैरिवाहं विषयैर्विकृष्टः ।
अपारविज्ञानदयानुभावमाप्तं सतामष्टभुजं प्रपद्ये ॥ १

கஜேந்த்ர ரக்ஷாத்வரிதம் பவந்தம்
க்ராஹைரிவாஹம் விஷயைர் விக்ருஷ்ட:
அபாரவிஜ்ஞாந தயாநுபாவம்
ஆப்தம் ஸதாம் அஷ்டபுஜம் ப்ரபத்யே. (1)

(ஹே பகவந்!) க்ராஹைரிவ (ஸ்திதை:) விஷயை: விக்ருஷ்ட: அஹம் கஜேந்த்ர ரக்ஷாத்வரிதம் அபார விஜ்ஞாந தயா அநுபாவம் ஸதாம் ஆப்தம் அஷ்டபுஜம் பவந்தம் சரணம் ப்ரபத்யே.

எம்பெருமானே! முதலைகள் போன்றுள்ள விஷயங்களினாலே இழுக்கப்பட்டநான், கஜேந்திராழ்வானைக் காத்தருள்வதில் பதற்றமுடையவனாய், அளவற்ற ஞானமும் தயையும் சக்தியுமுடையவனாய் நல்லார்களுக்கு விச்வஸநீயனாய் அஷ்டபுஜனான வுன்னைத் தஞ்சமாகப் பற்றுகின்றேன்.

* * *—இந்தச் ச்லோகத்தில் ஒரு ஸம்புத்தியை வருவித்துக்கொள்ள வேணும்; பவந்தம் என்றிருப்பது விளியில்லாமல் பொருந்தாதாகை யாலே. மேல்ச்லோகமே இந்த ஸ்தோத்ராரம்பமென்றும், இந்த ச்லோகம் புராதனமாயிருந்ததை அநுஸந்தித்தபடியென்றும் சில பெரியார் சொல்லக் கேட்டிருந்ததுண்டு. எம்பெருமானே! ஒரு முதலையினா லடர்ப் புண்ட யானையைக் காத்தருள்வதற்கு அரைகுலையத் தலைகுலையப் பதறி யோடிவந்த தேவரீர் பஞ்ச விஷயங்களென்னும் ஐந்து முதலைகளாலே அடர்ப்புண்ட அடியேனைக் காத்தருளப் பதறவேண்டாவோ? அடியே னுடைய ஆர்த்தியை தேவரீர் அறியாமையுண்டோ? அறிந்துவைத்தும் இரங்கியருளாமைக்குறுப்பான நைர்க்ருண்யந்தானுண்டோ? அறிவும் அருளுமிருந்தும் ஆர்த்தியை அகற்ற ஆற்றலில்லை என்னப் போமோ? * ஸர்வஜ்ஞோபி ஹி விச்வேசஸ் ஸதா காருணிகோபி ஸந், ஸம்ஸார தந்த்ரவாஹித்வாத் ரக்ஷ்யாபேக்ஷாம் ப்ரதீக்ஷதே * ஆகையாலே அடி யேனுடைய அபேக்ஷையில்லை யென்று ஒரு கண்ணழிவு சொல்லவொண் ணாதபடி ஆர்த்தனாய் இதோ சரணம் புகாநின்றேன் என்றாராயிற்று. (1)

त्वदेकशेषोऽहमनात्मतन्त्रस्त्वत्पादलिप्सां दिशता त्वयैव ।
असत्समोऽप्यष्टभुजास्पदेश ! सत्तामिदानीमुपलम्भितोऽस्मि ॥ २

த்வதேக சேஷோஹ மநாத்மதந்த்ர:
த்வத்பாத லிப்ஸாம் திசதா த்வயைவ.
அஸத்ஸமோப்யஷ்ட புஜாஸ்பதேச!
ஸத்தா மிதாநீம் ப்ரதிலம்பிதோஸ்மி, (2)

ஹே அஷ்டபுஜாஸ்பதேச! த்வதேகசேஷ: அநாத்மதந்த்ர: அஹம் அஸத்ஸம: அபி த்வத்பாதலிப்ஸாம் திசதா த்வயா ஏவ இதாநீம் ஸத்தாம் ப்ரதிலம்பித: அஸ்மி.

அட்டபுயகரத்தெம்பெருமானே! தேவரீருக்கே சேஷபூதனாய் ஸ்வாதந்திரியமற்றவனாயிருக்கின்ற அடியேன் (இதுவரையில்) அஸத்கல்பனாயிருந்தேனாகிலும் தேவரீருடைய திருவடிகளில் ருசியைத் தந்தருளாநின்ற தேவரீராலேயே இப்போது ஸத்தை பெறுவிக்கப்பட்டவனாயினேன்.

* * *—"மருவித்தொழும் மனமேதந்தாய்" என்றும் "இசைவித்தென்னை யுன்தாளிணைக் கீழிருத்துமம்மானே!" என்றும் "என்னுணர்வினுள்ளே யிருத்தினேன் அதுவுமவனதின்னருளே" என்றும் ஆழ்வார்கள் தெளிவித்தருளின பொருளைச் சிந்தை செய்து பணித்த ச்லோகமிது. "தெரிந்துணர் வொன்றின்மையால் தீவினையேன் வாளாவிருந்தொழிந்தேன் கீழ்நாள்களெல்லாம்" என்னுமாபோலே கீழ்க்கழிந்த காலங்களில் கண்டவாதிரிந்து அஸத்கல்பனாய்க் கிடந்தேன்; தன்னுடைமையை விட்டுக் கொடுக்கமாட்டாத ஸ்வாமியான தேவரீர்தாமே மடிமாங்காயிட்டுப் பிடிக்குமாபோலே பிடிக்கத் திருவுள்ளம் பற்றித் தம்முடைய திருவடிகளிலே ருசியைப் பிறப்பித்து இப்போது ஸத்தை பெறுவித்தருளினபடியாலே உய்ந்து போனேன் என்றாராயிற்று.

[அஷ்டபுஜாஸ்பதேச!] அஷ்டபுஜ! என்று விளிக்கலாமாயிருக்க இங்ஙனே விளிப்பது எதற்காக? அஷ்டபுஜனுடைய ஆஸ்பதத்திற்கு ஈசனே! என்று ஏதுக்குச் சொல்லவேண்டும்? என்று விசிகித்ஸை பிறக்கும். திருமங்கையாழ்வாருடைய அநுபவத்தை இங்கு உணர்த்தித் தெளிவு பிறப்பிக்கக் கடவோம். பெரிய திருமொழியில் (2-8.) * திரிபுர மூன்றெரித்தானும் * என்கிற திருமொழியினால் திருமங்கையாழ்வார் இத்தலத்தை யநுபவித்தாரென்பது ப்ரஸித்தம். இதற்கு முந்தின திருமொழியில் ஆழ்வார் தாமான தன்மையை இழந்து தாய்வாக்காலே பேசும்படி அடைந்த க்லேசங்களைத் திருவுள்ளம் பற்றின எம்பெருமான் 'இவ்வாழ்வாரை இப்படியோ நாம் துடிக்கவிட்டோம்! தம் துடிப்பைத் தாமே முறையிட்டுக் கொள்ளும்படியாகவும் நாம் பிறப்பட்டோமே!' என்று முடிமேல் மோதிக்கொண்டு, அடியார்களுக்குத் தான் உதவின குணங்களையும் பரம விலக்ஷணமான வடிவழகையும் பிரகாசப்படுத்திக் கொண்டு கச்சிப்பதியொன்றிலே * செம்பொனிலங்கு வலங்கைவாளி திண்சிலை தண்டொடு சங்கமொள்வாள் உம்பரிருசுடராழியோடு கேடகமொண்மலர்பற்றி அஷ்டபுஜனாய்ப் பரமபோக்யனாக ஆழ்வார்க்கு ஸேவைஸாதித்தான். ஆழ்வாரும் கீழ்த்திருமொழியின் அநுபந்தமாகவே பரகால நாயகியான நிலைமையிலேயே நின்று அப்பெருமானை ஸேவித்தார். எற்றைக்கும் எங்குங் கண்டறியாத திருக்கோலமாயிருந்தது. * ஆழியொடும் பொன்னார் சார்ங்கமுடைய வடிகளை இன்னாரென்றறியேன் * என்றாற்போலே அப்பெருமானை இன்னாரென்று அறியமாட்டிற்றிலர். அறிந்து கொள்ளாமலிருக்கவும் மனமில்லை. ஸ்வபுத்தியாலே அறிந்துகொள்ளவும் முடியவில்லை. என்ன செய்வது! நீர் ஆர்? என்று கேட்கலாமென்று பார்த்தாலோ வாய் எழும்பவில்லை. முகத்தை நேரே பார்த்து வார்த்தை சொல்லமுடியாதபடி சோதிவெள்ளம் அலையெறிந்து தள்ளுகின்றது; அதனால் முகம் நோக்கி நீர் யார்? என்று கேட்கமாட்டிற்றிலர். 'இவர் நம்முடைய பர்த்தாவாகவே யிருக்கக்கூடும்' என்று நெஞ்சிலே ஒரு தோற்றமும் தோன்றினமையால் வெட்கத்தாலும் 'நீர்

ஆர்?' என்று கேட்கமாட்டிற்றிலர். கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ள விருப்பமோ அதிகரித்துவிட்டது. அவர்தம்மையே நேரே முகம் பார்த்துக் கேளாமல் வேறொருவரை நோக்கி 'இப் பெரியவர் யாவர்?' என்று கேட்க, அதற்கு எம்பெருமான் தானே "நான் அட்டபுயகரத்தேன்" என்று மறுமொழி கூற, படுக்கைத் தலையிலே இப்படிச் சில வார்த்தைகள் நடந்துகொண்டிருப்பதைப் பரகால நாயகியின் தாய்மார் தோழிமார் முதலானோர் செவியுற்று "நங்காய்! ஏதேனும் பிரமித்தாயோ? இவை என்ன வார்த்தைகள்?' என்று கேட்க; 'பிரமித்தேனல்லேன்; ஒரு மஹாபுருஷரை ஸேவிக்கப்பெற்றேன்; அவரை நேராக வினவமாட்டாமல் வேறொருவரை நோக்கிக் கேட்கும் பாவனையாக 'இவரார்கொல்?' என்று கேட்டேன்; அஷ்டபுஜப்பெருமாள் 'நான்தான் அட்டபுயகரத்தேன்' என்று விடை கூறுகிறார் காண்மின்' என்று பரகாலநாயகி தன் தாய்மார்க்கும் தோழிமார்க்கும் நடந்த செய்தியைச் சொல்லுவதாக அமைக்கப்பட்டது அத்திருமொழி.

இங்கே விமர்சிக்க வேண்டுவதொன்றுண்டு; 'இவரார்கொல்? என்றதற்கு விடை தருகின்ற எம்பெருமான் 'நான் அஷ்டபுஜன்' என்ன வேண்டியிருக்க, 'அட்டபுயகரத்தேன்' என்றது ஏன்? என்று. இதற்குக் கேண்மின். 'நான் அட்டபுயன்' என்று சொல்லிக்கொண்டால் தன்னை எம்பெருமானாகத் தானே வெளியிட்டதாய் விளங்கிவிடும். அப்படி ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லிக்கொள்ள எம்பெருமானுக்குத் திருவுள்ளமில்லை. வேற்று மனிதனாகப் பொய் சொல்லிக்கொள்ளவும் விருப்பமில்லை; ஆகவே வெகு சாதுரியமாகச் சொன்ன விடை 'அட்டபுயகரத்தேன்' என்பது. 'அஷ்டபுஜ க்ஷேத்திரத்திற்கு நான் அதிபதி' என்றதாகவுமாம்; 'அஷ்டபுஜ க்ஷேத்ரத்திலே கிடப்பானொருவன் நான்' என்று ஸாமான்யமாகச் சொல்லிக் கொண்டதாகவுமாம். துஷ்யந்த மஹாராஜன் வேட்டையாடிக்கொண்டே சகுந்தலையின் இருப்பிடத்தை யடைந்தபோது இவனை இன்னானென்று தெரிந்துகொள்ள விரும்பி நீ யார்? என்று கேட்டார்க்கு அரசன் விடை கூறும்போது "பவதி ய: பௌரவேண ராஜ்ஞா தர்மாதிகாரே நியுக்த: ஸோஹம்" [புருவம்சத்துப்ரபுவினாலே தரும காரியங்களைச் செய்யுமாறு நியமிக்கப்பட்டவன் யான்] என்று சாதுரியமாக விடை கூறினது இதற்கு உவமையாகும். புருவம்சத்து அரசனாகிய தன் தந்தையினால் நியமிக்கப்பட்ட அரசன் தான் என்றும், புருவம்சத்து ராஜாவுக்கு வேலைக்காரன் தான் என்றும் இருவகையாகப் பொருள்படுமாறு உரைத்தது போன்றதேயாம் இதுவும். அஷ்டபுஜாஸ்பதேச! என்றவிதுவும் அந்தச் சாயையிலே யருளிச்செய்ததாம். "அஷ்டபுஜாகிலேச!" என்ற சிலருடைய பாடம் ஸர்வாத்மநா விரஸமென்று தவிர்க்க. சிலர் (அஷ்டபுஜாஸ்பதேச) என்றே பாடங்கொண்டும் பொருளின் மருமமுணராமல் "எட்டு புஜங்களுக்கு இருப்பிடமான ஈசனே" என்றுரைப்பர்; அதுவும் அஸம்பத்தம். மற்றுஞ்சிலர்

(அஷ்டபுஜாபதேச!) என்று பாடங் கூறுவர்; அஷ்டபுஜனென்ற வ்யபதேச முடையவனே! என்று பொருள் கூறிவிடலாமாயினும் பாடம் ஆசிரியருகந்ததன்று. 'அட்டபுயகரத்தான்' என்கிற ஆழ்வாரருளிச் செயலுக்குச் சேர்ந்த பாடம் (அஷ்டபுஜாஸ்பதேச!) என்பதேயாம் என்று தெளிக. ... ... (2)

स्वरूपरूपास्त्रविभूषणाद्यैः परत्वचिन्तां त्वयि दुर्निवाराम् ।
भोगे मृदूपक्रमतामभीप्सञ्छीलादिभिर्वारयसीव पुंसाम् ॥ ३

ஸ்வரூப ரூபாஸ்த்ர விபூஷணாத்யை:
பரத்வ சிந்தாம் த்வயி துர்நிவாராம்.
போகே ம்ருதூபக்ரமதாமபீப்ஸந்
சீலாதிபிர் வாரயஸீவ பும்ஸாம். (3)

ஹே அஷ்டபுஜ! ஸ்வரூப ரூப அஸ்த்ர விபூஷண ஆத்யை: த்வயி பும்ஸாம் துர்நிவாராம் பரத்வசிந் தாம் போகே ம்ருதூப க்ரமதாம் அபீப்ஸந்இவ சீலாதிபி: வாரயஸி.

(அஷ்டபுஜப் பெருமானே!) ஸ்வரூபம் திவ்ய மங்கள விக்ரஹம் திவ்யாயுதங்கள் திவ்ய பூஷணங்கள் இவை முதலானவற்றாலே தேவரீரிடத்தில் மனிதர்களுக்கு அவசியம் உண்டாகக்கூடிய பரத்வ சிந்தையை, ஸாத்மிக்க ஸாத்மிக்க அநுபவிப்பிக்கவேணு மென்கிற விருப்பமுடையீர் போல ஸௌசீல்யவாத்ஸல்யாதி குணங்களைக் காட்டித் தடுத்தருளினீர்.

* * *—இந்த ச்லோகத்தின் கருத்தை அநுபவரஸிகர்களே உய்த்துணரவல்லவர்கள். அஷ்டபுஜனாய் நின்ற நிலையிலே பரத்வ ஸௌலப்யங்களிரண்டும் பொலிய நின்றாலும் பரத்வத்திற்காட்டிலும் ஸௌலப்யமே விஞ்சியிருக்கும்படியைத் திருவுள்ளம்பற்றி அதற்கொரு ஹேது விசேஷத்தை உல்லேகிக்கிறாரிதில். ஸ்வரூபமோ பரத்வமே வடிவெடுத்தது. திவ்யமங்கள விக்ரஹமோ "ரூப மேவாஸ்ய ஏதந்மஹிமாநம் வ்யாசஷ்டே" என்கிற கணக்கிலே பரத்வத்தைக் கோட்சொல்லித் தருகின்றது. * செம்பொனிலங்கு வலங்கைவாளி திண்சிலை தண்டொடு சங்க மொள்வாள், உம்ப ரிருசுட ராழியோடு கேடக மொண்மலர் * என்னப்பட்ட அஷ்ட திவ்யாயுதங்களும், * கிரீட மகுட சூடாவதம்ஸ மகர குண்டல க்ரைவேயக ஹார கேயூர கடக ஸ்ரீவத்ஸ கௌஸ்துப முக்தா தாம உதரபந்தந பீதாம்பர காஞ்சீகுண நூபுராத்யபரிமிததிவ்யபூஷணங்களும் "வக்ஷஸ் ஸ்தல்யாம் துலஸி கமலா கௌஸ்துபைர் வைஜயந்தீ ஸர்வேசத்வம் கதயதிதராம் ரங்கதாம்ந:" என்று பட்டரருளிச் செய்தபடியே பரத்வ பிசுநங்களாயிரா நின்றன. ஆக இவற்றையடைய ஸேவிக்கும்போது 'இவன் பராத்பரனல்லனோ? இவனை நாமோ

அணுகுவது!' என்று கூசவேண்டி யிருக்கும். கூசினவர்கள் * வளவே மூலகு தலையெடுத்துப் பிற்காலிக்க வேண்டியதாயுமிருக்கும். அங்ஙனே ஆகாமைக்காக ஸௌசீல்யாதி குணங்களைக் காட்டி யீடுபடுத்திக்கொள்ளுவது எம்பெருமானுடைய இயல்பு. அவ்வெளிமைக் குணங்களை ஏக காலத்திலேயே முற்றும் காட்டிவிட்டால் பரத்துவத்தை யநுபவிக்கப் பாங்கில்லையாகும். பரத்துவத்தை மட்டும் காட்டிப்போந்தால் அதையநுபவிக்க அதிகாரிகளில்லை; சீலாதிகளான எளிமைக் குணங்கள் காட்டி லெரித்த நிலாவாகி யொழியும். எம்பெருமான் பரம சதுரனுகையாலே ஸாத்மிக்க ஸாத்மிக்க அநுபவிப்பிக்க வேண்டி 'இவன் பராத்பரனல்லனே!' என்கிற சிந்தையே விளையாதபடிக்கு ஸௌசீல்ய ஸௌலப்யாதிகளான எளிமைக் குணங்களை க்ரமேண காட்டியருளும்படியைக் கூறினாராயிற்று.

[போகே ம்ருதுஉபக்ரமதாம் அபீப்ஸந்] பரத்வத்தை ப்ரகாசிக்க வொட்டாமல் சீலாதிகளாலே மறைப்பதற்குக் காரணம் சொல்லுகிறதிது. முந்துற முன்னம் பரத்வத்தை யநுபவிக்கப்புக்கால் பெருவெள்ளத்திலே அமிழ்ந்து போம்படியாமத்தனை. ... . (3)

शक्तिं शरण्यान्तरशब्दभाजां सारं च संतोल्य फलान्तराणाम् ।
त्वद्दास्यहेतोस्त्वयि निर्विशङ्कं न्यस्तात्मनां नाथ बिभर्षि भारम् ॥ ४

சக்திம் சரண்யாந்தர சப்தபாஜாம்
ஸாரஞ்ச ஸந்தோல்ய பலாந்தராணும்.
த்வத்தாஸ்யஹேதோஸ் த்வயி நிர்விசங்கம்
ந்யஸ்தாத்மநாம் நாத பிபர்ஷி பாரம். (4)

ஹே நாத! சரண்யாந்தர சப்தபாஜாம் சக்திம் பலாந்தராணும் ஸாரம் ச ஸந்தோல்ய த்வத்தாஸ்ய ஹேதோ: த்வயி ந்யஸ்தாத்மநாம் பாரம் நிர்விசங்கம் பிபர்ஷி	எம்பெருமானே! ரக்ஷகர்களென்று பெயர் சுமந்திருக்கும் தேவதாந்தரங்களின் சக்தியையும் இதர க்ஷுத்ர பலன்களின் ஸாரத்தையும் நிறுத்துப் பார்த்து (ஸாரதமமான) தேவரீருடைய கைங்கரியத்தைப் பெறுவதற்காக தேவரீரிடத்திலே நிச்சங்கமாக சரணுகதி செய்தவர்களின் பாரத்தை தேவரீர் ஏற்றுக்கொள்ளுகிறது.

* * *—"ந ஸம்பதாம் ஸமாஹாரே விபதாம் விநிவர்த்தநே, ஸமர்த்தோ த்ருச்யதே கச்சித் தம்விநா புருஷோத்தமம்." என்றும் "ந ஹி பாலநஸாமர்த்த்யம் ருதே ஸர்வேச்வரம் ஹரிம்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஈச்வரனை யொழிந்தவர்கள் ரக்ஷகராகமாட்டார்கள்; ரக்ஷகரென்று பேர் சுமப்பார் சிலருண்டாகிலும் அவர்கள் க்ஷுத்ர பலன்களைக்கொடுத்து ரக்ஷிக்கவல்லவர்களே யல்லது பரமபுருஷார்த்த லக்ஷண மோக்ஷத்தைத்

3

தர வல்லவர்களல்லர். ஆக, ரக்ஷகம்மந்யர்களான இதரர்களினுடைய சக்தியையும் அவர்கள் பெறுவிக்கக்கூடிய பலன்களின் தன்மையையும் நன்கு ஆலோசித்துப் பார்த்து தேவரீருடைய திருவடிகளில் பண்ணும் அத்தாணிச் சேவகமே ஸ்வரூபாநு ரூபமென்று தெளிந்து தேவரீரையே தஞ்சமாகப் பற்றினவர்களுக்கு தேவரீர் ஸகலவித ரக்ஷண துரந்தரராக ஆகின்றது என்றாராயிற்று. ... . (4)

अभीतिहेतोरनुवर्तनीयं नाथ त्वदन्यं न विभावयामि ।
भयं कुतः स्यात् त्वयि सानुकम्पे रक्षा कुतः स्यात् त्वयि जातरोषे ॥ ५

அபீதிஹேதோரநுவர்த்தநீயம்
நாத த்வதந்யம் ந விபாவயாமி
பயம் குதஸ் ஸ்யாத் த்வயி ஸாநுகம்பே
ரக்ஷா குதஸ் ஸ்யாத் த்வயி ஜாதரோஷே. (5)

ஹே நாத! த்வத்அந்யம் அபீதி ஹேதோ: அநுவர்த்தநீயம் அஹம் ந விபாவயாமி; த்வயி ஸாநுகம்பே ஸதி பயம் குத: ஸ்யாத்? த்வயி ஜாதரோஷே ஸதி ரக்ஷா குத: ஸ்யாத்?

அஷ்டபுஜப் பெருமானே! தேவரீரைக் காட்டிலும் வேறொரு வ்யக்தியை அபய ஸித்தியின் பொருட்டு ஆச்ரயிக்கத்தக்கதாக நான் அறிகின்றிலேன்; தேவரீர் தயாளுவாக இருக்கும்போது (ஆச்ரிதர்களுக்கு) எங்கிருந்து பயமுண்டாகும்? தேவரீர் நிக்ரஹிக்கத் தொடங்கினால் எங்கிருந்து ரக்ஷை பெற முடியும்?

* * *—"களைவாய் துன்பம் களையா தொழிவாய் களைகண் மற்றிலேன்" என்கிற பாசுரத்தை யுட்கொண்டு அருளிச் செய்யும் சுலோகமிது. அபீதிஸ்தவத்தின் தொடக்கத்தில் "அபீதிரிஹ யஜ்ஜுஷாம் யதவதீரிதாநாம் பயம் பயாபயவிதாயிநோ ஜகதி யந்நிதேசே ஸ்திதாஃ" என்றருளிச் செய்த ச்லோகம் இங்கு அநுஸந்தேயம். ஸம்ஸாரபயம் முதலானவற்றைப் போக்கவேணுமானால் தேவரீர் போக்கலாகுமே யொழிய அல்லாதார் போக்க அவகாசமேது? அவர்கள் தங்களுக்கு நேரும் பயத்தையே தாங்கள் போக்கிக்கொள்ளமாட்டாமல் தேவரீரைத் தஞ்சமாகப்பற்றி நிற்கும்போது எங்கள் பயத்தைப் போக்க ப்ரஸக்திதானுண்டோ? என்கை. தேவரீரைப்பற்றி "நின்னருளே புரிந்திருந்தேன்" என்றிருக்கு மெங்களுக்கு பயந்தானுண்டாகவும் மாட்டாது. தேவரீர் யார் பக்கலில் சீறியருளுகிறதோ அவர்கள் வேறு யாரிடத்திலும் ரக்ஷை பெறமுடியாது. "ப்ரஹ்மா ஸ்வயம்பூச் சதுராநநோ வா.............. த்ராதும் ந சக்தா யுதி ராம வத்யம்" என்ற திருவடிவாக்கை நினைப்பது!

त्वदेकतन्त्रं कमलासहाय स्वेनैव मां रक्षितुमर्हसि त्वम् ।
त्वयि प्रवृत्ते मम किं प्रयासैस्त्वय्यप्रवृत्ते मम किं प्रयासैः ॥ ६

த்வதேகதந்த்ரம் கமலாஸஹாய
ஸ்வேனைவ மாம் ரக்ஷிதுமர்ஹஸி த்வம்
த்வயி ப்ரவ்ருத்தே மம கிம் ப்ரயாஸை:
த்வய்யப்ரவ்ருத்தே மம கிம் ப்ரயாஸை:. (6)

ஹே கமலாஸஹாய! த்வம் த்வதேகதந்த்ரம் மாம் ஸ்வேனைவ ரக்ஷிதும் அர்ஹஸி; த்வயி ப்ரவ்ருத்தே ஸதி மம ப்ரயாஸை: கிம்? த்வயி அப்ரவ்ருத்தே ச மம ப்ரயாஸை: கிம்?

லக்ஷ்மீபதியான அஷ்டபுஜப் பெருமானே! தேவரீருக்கே அடைக்கலமான அடியேனை தேவரீர் ஸ்வயமாகவே ரக்ஷிக்கக் கடவீர்; (என்னைக் காத்தருள) தேவரீர் ப்ரவர்த்திக்குமளவில் என்னுடைய ப்ரயாஸங்கள் அகிஞ்சித் கரங்கள்; தேவரீர் ப்ரவர்த்தியாதவளவிலும் அப்படியே.

* * *—கீழ்ச்லோகத்தில் அநந்யோபேயத்வம் அநுஸந்திக்கப் பட்டது. இதில் அநந்யோபாயத்வம் அநுஸந்திக்கப்படுகிறது. "ஸ்வப் ராப்தௌ ஸ்வயமேவ ஸாதநதயா ஜோகுஷ்யமாண: ச்ருதௌ" "நிதாநம் தத்ராபி ஸ்வயமகில நிர்மாண நிபுண:" என்று சாஸ்த்ரார்த்தத்தைத் தெளிவாக நிஷ்கர்ஷித்தருளினவராகையாலே தம் பக்கலில் ஒரு கைம்முதலுமில்லாமையையும், எவ்விதமான கைம்முதலையும் ப்ரதீக்ஷியாமல் ரக்ஷித்தருளுகைக்கிடாக அத்தலையிலுள்ள பூர்த்தியையும் அருளிச் செய்கிறாராயிற்று. இவ்வர்த்தத்தையே வரதராஜ பஞ்சாசத்தில் "கிம் வா கரீச! க்ருபணே மயி ரக்ஷணீயே தர்மாதிபாஹ்யஸஹகாரி கவேஷணேந; நந்வஸ்தி விச்வபரிபாலன ஜாகரூகஸ் ஸங்கல்ப ஏவ பவதோ நிபுணஸ் ஸஹாய:." என்கிற ச்லோகத்தில் விவரித்தருளினபடி காண்க.

[**கமலாஸஹாய!**] அடியேனை ரக்ஷித்தருளுமிடத்தில் தேவரீருக்கு ஸஹாயாபேக்ஷைக்கு ப்ரஸக்தியில்லை; ஒருகால் ஸஹாயாபேக்ஷையுண்டாகில் பிராட்டியையே ஸஹாயமாகக் கொள்ளவடுக்கும் என்று ஸூசிப்பிக்கிறபடி. * நீரிலே நெருப்புக் கிளருமாபோலே குளிர்ந்த திருவுள்ளத்திலே அபராதத்தாலே சீற்றம் பிறந்தால் பொறுப்பிக்குமவள் பிராட்டியாகையாலே அந்த புருஷகார பலத்தாலே ரக்ஷணம் தப்பாதென்றிருக்கிறார். **ஸ்வேனைவ** என்றது—என்னுடைய ப்ரவ்ருத்திலேசத்தையும் ப்ரதீக்ஷியாதே ஸ்வயமாகவே என்றபடி. "அகதிம் சரணாகதம் ஹரே! க்ருபயா கேவல மாத்மஸாத்குரு" என்று ஆளவந்தாரநுஸந்தித்தபடியே.

'நான் க்ருபாளுவாகிலும், பேறு உம்மதானபின்பு உம்முடைய ப்ரவ்ருத்தியும் வேண்டியிருந்தது காணும்' என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளம் பற்றுவதாக நினைத்து, தம்முடைய ப்ரவ்ருத்தி ஸர்வாத்மநா அகிஞ்சித்கரமென்பதை உத்தரார்த்தத்தாலே அருளிச் செய்கிறார். "வனத்திடரை ஏரியாம் வண்ணமியற்றுமிதுவல்லால் மாரியார் பெய்கிற்பார் மற்று" என்று பூதத்தாழ்வாரருளிச் செய்ததை இங்கு நினைப்பது.

ஒருவனுக்குக் கைகொடுப்பதாக எம்பெருமான் ப்ரவர்த்திக்குமளவில் அவனுடைய ப்ரயாஸங்களுக்குப் பலனென்றுமில்லை. அப்பெருமான் தான் ப்ரவர்த்தியாதவளவில் இவன் எத்தனை ப்ரயாஸங்கள்பட்டாலும் பலனென்றுமில்லையாம். "த்வயி ரக்ஷதி ரக்ஷகை: கிமந்யை: த்வயி சாரக்ஷதி ரக்ஷகை: கிமந்யை:" என்று காமாஸிகா ஸ்துதியிலுமருளிச் செய்தார். "உன்னாலல்லால் யாவராலுமொன்றுங் குறை வேண்டேன்." என்ற திருவாய்மொழியின் உள்ளுறை காண்க. .... (6)

समाधिभङ्गेष्वपिसंपतत्सु शरण्यभूते त्वयि बद्धकक्ष्ये ।
अपत्रपे सोढुमकिञ्चनोऽहं दूराधिरोहं पतनं च नाथ ॥ ७

ஸமாதிபங்கேஷ்வபிஸம்பதத்ஸு
சரண்யபூதே த்வயி பத்தகக்ஷ்யே
அபத்ரபே ஸோடுமகிஞ்சநோஹம்
தூராதிரோஹம் பதநஞ்ச நாத! (7)

ஹே நாத! சரண்யபூதே த்வயி பத்தகக்ஷ்யே ஸதி, ஸமாதிபங்கேஷு அபிஸம்பதத்ஸு தூராதிரோஹம் பதநஞ்ச ஸோடும் அகிஞ்சந: அஹம் அபத்ரபே.

அஷ்டபுஜப்பெருமாளே! ஸர்வசரண்யரான தேவரீர் காக்குமியல்வினராயிருக்கையில், உபாயாநுஷ்டாந விரோதிகளான பாபங்கள் மிடைதருமளவில் (நமக்குத் தகாத) பக்தியோகாதிகளில் ஏறுவதும் சருக்கி விழுவதுமாகிற கஷ்டங்களை ஸஹிக்க வெட்கப்படுகின்றேன்.

* * *—சாஸ்த்ரங்களிலே பக்தி யோகாதிகள் மத்ப்ராப்தி ஸாதநமாகச் சொல்லியிருக்கையாலே ஜ்ஞாந சக்திவைகல்ய மில்லாதவரான நீர் அவற்றிலே யிழிந்து அவ்வழியாலே என்னைப் பெறலாகாதோவென்று எம்பெருமான் திருவுள்ளம் பற்றினனாக, அதற்கு விண்ணப்பஞ் செய்கிறாரிதில். ஸ்வப்ரவ்ருத்திகள் ஸர்வாத்மநா ஸாபாயங்களாகையாலே அவற்றுக்கு இடையூறுகள் விளைந்தே தீரும். "பதநாந்தாஸ் ஸமுச்ச்ரயா:" என்கிற கணக்கிலே ஆரூட பதிதனாக ப்ராப்தமாகக் கூடும். ஸித்தோபாய பூதரான தேவரீரை வரித்து "நிர்ப்பரோ நிர்ப்பயோஸ்மி" என்றிருக்கக் கடவனான அடியேன் ஒருகால் பக்தி யோகத்தில் ஆரோஹண நிலையையும் அடுத்தபடி பாப ப்ராசுர்யத்தாலே கீழ்விழும் நிலைமையையும் ஸஹிக்ககில்லேன். உன் கை பார்த்திருக்குமதுக்கு மேற்பட க்ஷேமமில்லை யென்று கொண்டேன் என்றாராயிற்று. .... (7)

प्राप्ताभिलाषं त्वदनुग्रहान्मां पद्मानिषेव्ये तव पादपद्मे ।
आदेहपातादपराधदूरमात्मान्तकैङ्कर्यरसं विधेयाः ॥ ८

ப்ராப்தாபிலாஷம் த்வதநுக்ரஹாந்மாம்
பத்மாநிஷேவ்யே தவ பாதபத்மே
ஆதேஹபாதாதபராததூரம்
ஆத்மாந்தகைங்கர்யரஸம் விதேயா:. (8)

ஹேநாத! பத்மாநிஷேவ்யே தவ பாத பத்மே த்வதநுக்ரஹாத் ப்ராப்தாபிலாஷம் மாம் ஆதேஹபாதாத் அபராத தூரம் ஆத்மாந்த கைங்கர்ய ரஸம் விதேயா:	வாரீர் அஷ்டபுஜப் பெருமாளே! பெரிய பிராட்டியார் விரும்பத்தக்க தேவரீருடைய பாதாரவிந்தத்தில் தேவரீருடைய அநுக்ரஹமடியாகவே ருசிகொண்ட அடியேனை இவ்வுடல் விழுமளவும் பகவதபசார பாகவதாபசாராதி வைதேசிகனையும் யாவதாத்மபாவி கைங்கர்ய ஸக்தனையும் செய்தருளக் கடவீர்.

* * *—பட்டர் ஸ்ரீரங்கராஜ ஸ்தவத்திலே "ச்வேவ தேவஷட்க்ருதம் த்வாம் ச்ரியோர்ஹகாமயே" என்றநுஸந்தித்த கணக்கிலே நைச்சியமநுஸந்திக்கிறார் பூர்வார்த்தத்தில். [பத்மாநிஷேவ்யே தவ பாத பத்மே.] தேவர்களுக்கு சேஷமான புரோடாசத்தை நாய் விரும்புமா போலேயன்றே பெரிய பிராட்டியார் விரும்பக்கடவதான தேவரீருடைய பாதாரவிந்தத்தை அடியேன் விரும்புவது. ஆனால் நானாக விரும்பிற்றிலேன். தேவரீராக விரும்பச் செய்ததத்தனே. இம்மஹோபகாரம் செய்தருளினதுபோலவே யாவச்சரீரபாதம் அபசாரப்ரஸக்திகள் ஏற்படாதபடிக்கும் நித்யகைங்கர்ய குதூஹலம் குன்றாதபடிக்கும் அநுக்ரஹித்தருளவேணுமென்றாராயிற்று. ... ... (8)

प्रपन्नजनपाथेयं प्रपित्सूनां रसायनम् । श्रेयसे जगतामेतच्छ्रीमदष्टभुजाष्टकम् ॥ ९

ப்ரபந்நஜநபாதேயம் ப்ரபித்ஸூநாம் ரஸாயநம்
ச்ரேயஸே ஜகதாமேதத் ஸ்ரீமதஷ்டபுஜாஷ்டகம். (9)

ஸ்ரீமதஷ்டபுஜ அஷ்டகம் ஏதத் ப்ரபந்நஜந பாதேயம் ப்ரபித்ஸூநாம் ரஸாயநம் ஜகதாம் ச்ரேயஸே	இந்த அஷ்டபுஜாஷ்டகமானது ப்ரபந்நர்களுக்கு வழித்துணையாயும் ப்ரபந்நர்களாக விரும்புமவர்களுக்கு ரஸாயநமாயும் ஜகத்துக்கு ச்ரேயஸ்கரமாயுமிருக்கும்.

* * *—"கச்சதாம் தூரமத்வாநம் த்ருஷ்ணாமூர்ச்சித சேதஸாம், பாதேயம் புண்டரீகாக்ஷ நாமஸங்கீர்த்தநாம்ருதம்." என்ற ப்ரமாணச்சாயையிலே ப்ரதமபாதமருளிச்செய்தபடி. ப்ரபித்ஸூநாம் என்றது ப்ரபத்தி பண்ணவிரும்புமவர்களுக்கு என்றபடி. ப்ரபத்துமிச்சவ:—ப்ரபித்ஸவ:; தேஷாம் - ப்ரபித்ஸூநாம். ஆசார்யஸமாச்ரயணம் பண்ணினவர்களுக்கும், அதுபண்ண ருசியுடையார்க்கும், மற்றுமுள்ளார்க்கும் ஹித

மான அர்த்த விசேஷங்கள் இந்த ஸ்துதியில் நிரம்பியுள்ளன என்பது கருத்து. ... ... (9)

शरणागतसंत्राणत्वराद्विगुणबाहुना । हरिणा वेङ्कटेशीया स्तुतिः स्वीक्रियतामियम् ॥ १०

சரணாகதஸம்த்ராணத்வராத்விகுணபாஹுநா
ஹரிணா வேங்கடேசீயா ஸ்துதி: ஸ்வீகரியதாமியம். (10)

சரணாகத ஸம்த்ராண த்வராத்விகுண பாஹுநா ஹரிணா வேங்கடேசீயா இயம ஸ்துதி: ஸ்வீக்ரியதாம் } சரணாகதர்களைக் காத்தருள்வதில் பதற்றத்தினால் இரட்டித்த திருக்கைகளையுடைய திருவட்டபுயகரத்தானால் ஸ்ரீமத் வேங்கடநாதார்யருடையதான இந்த ஸ்துதி ஸ்வீகரிக்கப்படட்டும்.

* * *—"இதனால் இந்த ஸ்துதிக்ரந்தத்தை ஸ்ரீமதஷ்டபுஜநாதனுடைய திருவடிகளில் ஸமர்ப்பிக்கிறார். "சதுர்ணாம் புருஷார்த்தாநாம் தாதா தேவச் சதுர்ப்புஜ:" என்கிறபடியே சதுர்ப்புஜனாகப்ரஸித்தனான எம்பெருமான் அஷ்டபுஜனாக ஸேவைஸாதிப்பதற்கு ஹேதுத்ப்ரேக்ஷை பண்ணுகிறார் பூர்வார்த்தத்தாலே. "த்வராத்விகுண" என்றவிடத்தில் (த்வரயேவ த்விகுண) என்று கொள்ளக்கடவது. ... ... (10)

॥ इति श्रीकवितार्किकसिंह सर्वतन्त्रस्वतन्त्र वेदान्ताचार्यकृतिषु अष्टभुजाष्टकं समाप्तम् ॥

கவிதார்க்கிகஸிம்ஹாய கல்யாண குணசாலிநே,
ஸ்ரீமதே வேங்கடேசாய வேதாந்த குரவே நம:

ஸ்ரீகாஞ்சீ பிரதிவாதிபயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியரியற்றிய
மநோஹரா என்னுமுரையோடு கூடிய
அஷ்டபுஜாஷ்டகம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீமதே வேதாந்த மஹாகுரவே நம꞉.

ஸ்ரீமந்நிகமாந்த மஹாதேசிகனருளிச்செய்த

காமாஸிகாஷ்டகம்

ஸ்ரீமாந் வேங்கடநாதார்ய: கவிதார்க்கிக கேஸரீ
வேதாந்தாசார்யவர்யோ மே ஸந்நிதத்தாம் ஸதா ஹ்ருதி.

உரையவதாரிகை:— "மன்னுமதிட்கச்சி வேளுக்கையாளரியை" என்று பெரிய திருமடலில் திருமங்கையாழ்வாரும், மூன்றாந்திருவந்தாதியில் * சிறந்தவென்சிந்தையும் * அன்றிவ்வுலகம் * விண்ணகரம் வெஃகா *. என்கிற பாசுரங்களில் பேயாழ்வாரும் மங்களா சாஸனம் செய்தருளின திருப்பதி வேளுக்கையென்பது. இத்தலத்தெம்பெருமான் ந்ருஸிம்ஹ ரூபியாக ஸேவைஸாதித்தருள்வதனால் 'சிங்கப்பெருமாள் கோயில்' என்றும் வழங்கப்பெறுமித்தலம். 'வேள் இருக்கை' என்கிற இரண்டு சொற்கள் சேர்ந்து வேளுக்கையென மருவிற்று. வேள் என்று ஆசைக்குப் பெயர்; ஆசையோடு எழுந்தருளியிருக்குமிடமென்றவாறு. **காமாஸிகா** என்ற வடமொழி நாமத்தின் பொருளுமிதுவேயாகும். காமேந ஆஸிகா - காமாஸிகா. இதில் முதல் சுலோகத்திலேயே "காமாத் அதிவஸந்" என்று இப்பொருள் விவரிக்கப்பட்டதாயிற்று. இப்பொருளிலேயே 'மதநாஸிகா' என்றுமருளிச் செய்கிறார். காமசப்தமும் மதநசப்தமும் பர்யாயமிறே.

ஒவ்வோரெம்பெருமானுக்கும் எட்டெட்டாகவே ஸ்துதிகளையிட்டருள்வது "இனமலரெட்டுமிட்டு" என்றும் * கந்தமாமலரெட்டுமிட்டு * என்றும் திருமங்கையாழ்வாரருளிச்செய்த கணக்கிலே அஷ்டவித புஷ்பங்களையிடுவதோடொக்கும். "அஹிம்ஸா ப்ரதமம் புஷ்பம் புஷ்பமிந்த்ரிய நிக்ரஹ꞉, ஸர்வபூததயா புஷ்பம் க்ஷமா புஷ்பம்விசேஷத꞉, ஜ்ஞாநம் புஷ்பம் தப꞉ புஷ்பம் த்யாநம் புஷ்பம் ததைவ ச; ஸத்யமஷ்டவிதம் புஷ்பம் விஷ்ணோ꞉ ப்ரீதிகரம் பவேத்" என்று அஷ்டவித புஷ்ப விவரணம் காண்க. ஆண்டாள் பாமாலை வேறாகவும் பூமாலை வேறாகவும் ஸமர்ப்பித்தாள்; அங்ஙனன்றியே ஆசிரியர் பாமாலையையே பூமாலையாக ஸமர்ப்பிக்கிறார் போலும். .... *

॥ कामासिकाष्टकम् ॥

श्रुतीनामुत्तरं भागं वेगवत्याश्च दक्षिणम् । कामादधिवसञ्जीयात्कश्चिदद्भुतकेसरी ॥ १

ச்ருதீநா முத்தரம் பாகம் வேகவத்யாச் ச தக்ஷிணம்
காமாததிவஸந் ஜீயாத் கச்சிதத்புதகேஸரீ. (1)

ச்ருதீநாம் உத்தரம் பாகம் வேகவத்யா: தக்ஷிணம் பாகம் ச காமாத் அதிவஸந் கச்சித் அத்புத கேஸரீ ஜீயாத்.

வேதங்களின் உத்தரபாகமான உபநிஷத் பாகத்திலும் வேகவதியின் தக்ஷிண பாகத்திலும் விருப்பத்தோடு எழுந்தருளியிருக்கின்ற ஒரு அத்புதஸிம்ஹம் வாழ்க.

* * *—"கச்சித் அத்புதகேஸரீ ஜீயாத்" என்று மங்களாசாஸநமாக உபக்ரமிக்கிறார். இங்கு அற்புதமாவது யாதென்னில், தென்புறத்திலிருப்பவர் வடபுறத்திலிருக்க முடியாது, வடபுறத்திலிருப்பவர் தென்புறத்திலிருக்கமுடியாது. ஆனால் இந்த விலக்ஷணகேஸரி உபயபாகத்திலுமிருப்பதுதான் அற்புதம். இருக்கும்படிதா னெங்ஙனே யென்னில்; ச்ருதிகளினுடைய உத்தர பாகத்திலும் வேகவதியினுடைய தக்ஷிண பாகத்திலு மிருக்கிறபடி. உபநிஷத் ப்ரதிபாத்யனாயிருக்கும் பகவான் வேகவதீ தக்ஷிண பாகத்திலே ஸேவை ஸாதிக்கும்படி சொல்லிற்றாயிற்று. ஸர்வவ்யாபியான பகவான் ஒரு தேச விசேஷத்திலே யிருப்பது பக்தாநுக்ரஹார்த்தமான ஸங்கல்ப விசேஷத்தினாலே யாதலால் அது சொல்லுகிறது [காமாத் அதிவஸந்] என்று.

வேகவதீநதியானது இப்போது இத்தலத்திற்குத் தென்புறத்தே பெருகுவதாகக் காணப்பட்டாலும் வேள்வியைக் கெடுக்கப் பெருகிவந்தபோது இத்தலத்திற்கு வடபுறமாகவே வந்து வெஃகணைக்கிடந்த பெருமாளுக்கு வெள்கி அந்தர்வாஹிநியாகச் சென்றதாய் இதிஹாஸமாகையாலே "வேகவத்யா: தக்ஷிணம் பாகம் அதிவஸந்" என்று இங்குக் கூறியது குறையற்றதே யென்க. ... ... (1)

तपनेन्द्वग्निनयनस्तापानपचिनोतु नः । तापनीयरहस्यानां सारः कामासिकाहरिः ॥

தபநேந்த்வக்நி நயநஸ் தாபாநபசிநோது ந:,
தாபநீயரஹஸ்யாநாம் ஸார: காமாஸிகாஹரி:. (2)

தபந இந்து அக்நி நயந: தாபநீய ரஹஸ்யாநாம் ஸார: காமாஸிகா ஹரி: ந: தாபாந் அபசிநோது

ஸூர்ய சந்திர அக்நிகளைக் கண்களாகவுடையனாய் ந்ருஸிம்ஹதாபநீயோபநிஷத் ஸாரபூதனாயிருக்கிற வேளுக்கையாளரி யெம்பெருமான் நம்முடைய தாபங்களைத் தொலைத்திடுக.

* * *—ஸூரிய சந்திரர்கள் போன்ற இரண்டு திருக்கண்களையும் நெருப்புப்பொறி பரக்க நின்ற நெற்றிக் கண்ணையுங்கொண்டு திருவவதரித்தவராய், ந்ருஸிம்ஹதாபநீயோப நிஷத்தின் ஸர்வஸ்வமாய் விளங்குபவரான வேளுக்கையாளரிப் பெருமாள் * திங்களுமாதித்தியனு மெழுந்தாற்போல் அங்கணிரண்டுங்கொண்டு எங்கள்மேல் நோக்கி நமது தாபங்களைத் தவிர்த்தருளவேணு மென்றாராயிற்று. (2)

आकण्ठमादिपुरुषं कण्ठीरवमुपरि कुण्ठितारातिम् । वेगोपकण्ठसङ्गाद्विमुक्तवैकुण्ठबहुमतिमुपासे ॥ ३

ஆகண்டமாதிபுருஷம் கண்டீரவமுபரி குண்டிதாராதிம்,
வேகோபகண்ட ஸங்காத் விமுக்த வைகுண்ட பஹுமதிமுபாஸே. (3)

ஆகண்டம் ஆதி புருஷம் உபரி கண்டீரவம் குண்டித அராதிம் வேகா உப கண்ட ஸங்காத் விமுக்த வைகுண்ட பஹுமதிம் உபாஸே.	திருக்கழுத்தளவும் புராண புருஷராயும் அதற்குமேல் சிங்கமுகமாயும் தோன்றி சத்ரு நிரஸநம் செய்தவரும், வேகவதீ ஸமீபருசியினாலே வைகுண்ட வாஸத்தில் ருசியற்றவருமான பெருமாளைப் பணிகின்றேன்.

* * *—இரணியன் பெற்றிருந்த வரம் பழுதுபடாதபடி தோன்றி அவனைக் கொல்லவேண்டிவந்தபடியாலே நரங்கலந்த சிங்கமாய்த் தோன்றினாயிற்று. கழுத்துக்குக் கீழொருபடியும் மேலொருபடியுமாகி சத்ருஸம்ஹாரம் செய்தருளினபடியைப் பூர்வார்த்தத்தாலே யருளிச்செய்தார். உகந்தருளின நிலங்களிலே வர்த்திக்கும்போது திருநாட்டில் பண்ணும் அபிநிவேசத்தை இங்கே பண்ணிப் போரும்படியை உத்தரார்த்தத்தாலே அருளிச் செய்தாராயிற்று. ... ... (3)

बन्धुमखिलस्य जन्तोर्बन्धुरपर्यङ्कबन्धरमणीयम् । विषमविलोचनमीडे वेगवतीपुलिनकेलिनरसिंहम् ॥

பந்துமகிலஸ்ய ஜந்தோ: பந்துரபர்யங்கபந்தரமணீயம்
விஷமவிலோசநமீடே வேகவதீ புளிந கேளிநரஸிம்ஹம். (4)

அகிலஸ்ய ஜந்தோ: பந்தும் பந்துர பர்யங்கபந்த ரமணீயம் விஷமவிலோசநம் வேகவதீபுளிந கேளி நரஸிம்ஹம் ஈடே.	ஸமஸ்தப்ராணிகளுக்கும் ஸகலவித பந்துவும், அழகிய பர்யங்கபந்தங்கொண்டு பரம போக்யராயிருப்பவரும் (இரண்டாம் ச்லோகத்திற் சொன்னபடி) விஷமமான திருக்கண்களை யுடையவரும் வேகவதி மணற்குன்றிலே விஹார ரஸிகருமான அழகிய சிங்கரைத் துதிக்கின்றேன்.

* * *—"மாதா பிதா ப்ராதா நிவாஸச் சரணம் ஸுஹ்ருத் கதிர் நாராயண:" என்றும், "சேலேய் கண்ணியரும் பெருஞ்செல்வமும் நன்

மக்களும் மேலாத் தாய் தந்தையுமவரே யினியாவாரே" என்றும் உபய வேதங்களு முத்கோஷித்தபடியே ஸமஸ்த ப்ராணிகளுக்கும் ஸகல வித பந்துவாயும், பர்யங்கபந்தமென்று வழங்கப்படுகிற ஆஸநபந்த விசேஷத்தாலே பரமபோக்யராயும், கார்யார்த்தமாக ஏறிட்டுக்கொண்ட மூன்றுவதான நெற்றிக் கண்ணையுடையராயும் வேகவதிக் கரையிலே விளங்குகின்றவராயுமுள்ள வேளுக்கையாளரி யெம்பிரானைத் துதிக்கின்றேனென்றாராயிற்று. ... ... (4)

स्वस्थानेषु मरुद्गणान्नियमयन्स्वाधीनसर्वेन्द्रियः
पर्यङ्कस्थिरधारणाप्रकटितप्रत्यङ्मुखावस्थितिः ।
प्रायेण प्रणिपेदुषां प्रभुरसौ योगं निजं शिक्षयन्
कामानातनुतादशेषजगतां कामासिकाकेसरी ॥ ५

ஸ்வஸ்தாநேஷு மருத்கணாந் நியமயந் ஸ்வாதீநஸர்வேந்த்ரிய:
பர்யங்கஸ்திரதாரணா ப்ரகடிதப்ரத்யங் முகாவஸ்திதி:
ப்ராயேண ப்ரணிபேதுஷாம் ப்ரபுரஸௌ யோகம் நிஜம் சிக்ஷயந்
காமாநாதநுதாதசேஷஜகதாம் காமாஸிகா கேஸரீ. (5)

மருத்கணாந் ஸ்வஸ்தாநேஷு நியமயந் ஸ்வாதீந ஸர்வேந்த்ரிய: பர்யங்கஸ்திரதாரணாப்ரகடித ப்ரத்யங்முக அவஸ்திதி: ப்ரணிபேதுஷாம் நிஜம் யோகம் ப்ராயேண சிக்ஷயந் ப்ரபு: அஸௌ காமாஸிகா கேஸரீ அசேஷ ஜகதாம் காமாந் ஆதநுதாத்

(1) தேவ ஸமூஹங்களை (2) ப்ராணாபாநாதி வாயு ஸமூஹங்களை உரிய ஸ்தானங்களில் நிறுத்தி அடக்கியாள்பவரும், (1) எல்லாருடைய இந்த்ரிய வ்ருத்திகளும் ஸ்வாதீநமாயிருக்கப்பெற்றவரும் (2) ஸகலேந்திரியங்களையும் ஸ்வாதீநமாகவுடையவரும், (1) பர்யங்க மென்கிற ஆஸனபந்த விசேஷத்தோடே கூடி மேற்குத் திசையை நோக்கி யிருப்பவரும், (3) ஆஸநவிசேஷஸ்தைர்யத்தாலே பராகர்த்தாவலோகன மற்று ப்ரத்ய கர்த்தாவலோகநநிஷ்டரும், தம்மை வணங்கினவர்களுக்குத் தம்முடைய யோகத்தைப் பயில்விப்பவர் போன்றவருமான இந்த காமாஸிகா நரஹரி ஸ்வாமியானவர் ஸகலஜகத்துக்களுக்கும் மநோரத பூர்த்திகளைச் செய்விக்க வேணும்.

* * *—இந்த ச்லோகத்தில் ஆச்சரியமான ச்லேஷமுள்ளது. நரஸிம்ஹ பகவானை யோகந்ருஸிம்ஹனென்றும் வ்யபதேசிப்பதுண்டு. யோகாஸனத்திலிருக்கிற நரஸிம்ஹனென்று அதற்குப் பொருள். யோக சாஸ்த்ரத்தில் வல்லவனை நரஸிம்ஹனென்றும் பொருள்கொள்ள ஔசித்யமுண்டென்று திருவுள்ளம்பற்றி அப்பொருளுக்கும் சேர ச்லேஷ

பங்கியாலருளிச்செய்கிறார். [ஸ்வஸ்தாநேஷு மருத்கணாந் நியமயந்] மருத்கண மென்பதற்கு தேவதாஸமூஹமென்றும் வாயுஸமூஹமென்றும் பொருள் ப்ரஸித்தமே. நரஸிம்ஹன் பரமபுருஷனாகையாலே "பீஷாஸ்மாத் வாதஃ பவதே. பீஷோதேதி ஸூர்யஃ" இத்யாதி ச்ருதியின்படியே ஸகல தேவதாஸமூஹங்களையும் அவ்வோஸ்தானங்களில் நியமிக்க வல்லவனாயிருப்பன். யோகியானவன் ப்ராணாபாநாதிவாயுவர்க்கங்களை அவ்வவற்றுக்கு உரியவிடங்களிலே அடக்கியாள வல்லவனாயிருப்பன். [ஸ்வாதீந ஸர்வேந்த்ரியஃ] ஸர்வேஷாம் இந்த்ரியாணி ஸ்வாதீநாநி யஸ்ய என்று நரஸிம்ஹபக்ஷத்தில் விக்ரஹம். ஸர்வாணி ச தாநி இந்த்ரியாணி ஸர்வேந்த்ரியாணி; தாநி ஸ்வாதீநாநி யஸ்ய என்று யோகி பக்ஷத்தில் விக்ரஹம். ஸர்வேச்வரன் ஹ்ருஷீகேசனாகையாலே எல்லாருடைய இந்த்ரியவ்ருத்திகளையும் ஸ்வாதீநமாக வுடையனாயிருப்பன். யோகியானவன் ஜிதேந்த்ரியனாயிருப்பன்.

[பர்யங்கஸ்திரதாரணா ப்ரகடித ப்ரத்யங்முகாவஸ்திதிஃ] பர்யங்காஸன மென்கிற யோகாஸந விசேஷங்கொண்டு மேற்றிசை நோக்கி ஸேவை ஸாதிப்பவர் அழகியசிங்கர். யோகியோவென்னில்; அந்த ஆஸன விசேஷத்திலே ஊற்றங்கொண்டு பராகர்த்தவிமுகனாய் ப்ரத்யகர்த்த அபிமுகனாயிருப்பன். ஆக இங்ஙனே யிருந்துகொண்டு உபாஸகர்களுக்கு ஸ்வகீயயோகத்தை சிக்ஷித்தருளுகிறாரோ! என்று உத்ப்ரேக்ஷிக்கலாம்படி யிராநின்ற வேளுக்கையாளரிப்பெருமாள் ஸகல ஜகத்துக்கும் அபேக்ஷிதங்களை யளித்தருளவேணு மென்றதாயிற்று. .... (5)

विकस्वरनखस्वरुक्षतहिरण्यवक्षःस्थलीनिरर्गलविनिर्गलद्रुधिरसिन्धुसंध्यायिताः ।
अवन्तु मदनासिकामनुजपञ्चवक्त्रस्य मामहंप्रथमिकामिथःप्रकटिताहवा बाहवः ॥ ६

விகஸ்வரநக ஸ்வருக்ஷத ஹிரண்யவக்ஷஸ்ஸ்தலீ
நிரர்களவிநிர்களத்ருதிரஸிந்து ஸந்த்யாயிதா:
அவந்து மதநாஸிகா மநுஜபஞ்சவக்த்ரஸ்ய மாம்
அஹம்ப்ரதமிகா மிதஃ ப்ரகடிதாஹவா பாஹவ:. (6)

விகஸ்வர - நக-ஸ்வரு-க்ஷத ஹிரண்ய. வக்ஷஸ்ஸ்தலீ-நிரர்களவிநிர்களத் ருதிர ஸிந்து-ஸந்த்யாயிதா: மதநாஸிகாமநுஜபஞ்சவக்த்ரஸ்ய பாஹவ: அஹம்ப்ரதமிகா மிதஃ ப்ரகடித ஆஹவாஸ் ஸந்த: மாம் அவந்து	மலர்ந்த நகங்களாகிற வஜ்ராயுதத்தினால் பிளக்கப்பட்ட இரணியனது மார்பில் நின்று தாராளமாகப் பெருகுகின்ற குருதி நதியினால் சிவந்திருக்கின்ற வேளுக்கையாளரியின் திருக்கைகள் அஹம்பூர்விகா விவாதத்தைச் செய்துகொண்டு என்னை ரக்ஷிக்கக் கடவன.

* * *—இதில் பூர்வார்த்தம் முழுவதும் ஒரேபதம். ஸ்வரு வென்று வஜ்ரத்திற்குப் பெயர். மலர்ந்த திருவுகிர்களாகிற வஜ்ராயுதத்தினாலே பிளக்கப்பட்டது இரணியனுடைய வக்ஷஸ்ஸ்தலம். அதில் நின்றும் புங்காநுபுங்கமாகப் பெருகுகின்றதாம் குருதி வெள்ளம். அதனாலே அந்தியம் போது போன்றிருக்கின்றனவாம் நரஸிம்ஹனுடைய பாஹுக்கள். அதாவது சிவந்திருக்கின்றனவென்கை. [மதநாஸிகாமநுஜபஞ்சவக்த்ரஸ்ய பாஹவ:] வேளுக்கையாளரியினுடைய பாஹுக்களென்றபடி. அவை என்ன செய்யவேணுமென்னில்; [அஹம்ப்ரதமிகாமித: ப்ரகடிதாஹவாஸ் ஸந்த: மாம் அவந்து] 'நான் முன்னே ரக்ஷிக்கக் கடவேன், நான் முன்னே ரக்ஷிக்கக்கடவேன்' என்று பரஸ்பரம் ஸ்பர்த்தை செய்து கொண்டு என்னை ரக்ஷிக்கவேணுமென்கை. 'அஹமேவ பூர்வம், அஹமேவ பூர்வம்' என்கிற விவாதம்—அஹம்ப்ரதமிகா. .... (6)

सटापटलभीषणे सरभसाट्टहासोद्भटे स्फुरत्क्रुधि परिस्फुटभ्रुकुटिकेऽपि वक्त्रे कृते ।
कृपा कपटकेसरिन् दनुजडिम्भदत्तस्तना सरोजसदृशा दृशा व्यतिविषज्य ते व्यज्यते ॥ ७

ஸடாபடலபீஷணே ஸரபஸாட்டஹாஸோத்படே
ஸ்புரத்க்ருதி பரிஸ்புடப்ருகுடிகேபி வக்த்ரே க்ருதே,
க்ருபா கபடகேஸரிந்! தநுஜடிம்பதத்தஸ்தநா
ஸரோஜஸத்ருசா த்ருசா வ்யதிவிஷஜ்ய தே வ்யஜ்யதே. (7)

கபடகேஸரிந் தே வக்த்ரே ஸடா படல பீஷணே ஸரபஸ அட்ட ஹாஸ உத்படே ஸ்புரத்க்ருதி ப்ரிஸ்புடப்ருகுடிகே க்ருதே ஸத்யபி தநுஜ டிம்பதத்தஸ்தநா க்ருபா ஸரோஜஸத்ருசா த்ருசா வ்யதிவிஷஜ்ய வ்யஜ்யதே.	வாரீர் மாயாஸிம்ஹ பகவானே! தேவரீருடைய திருமுக மண்டலமானது உளைமயிர்களின் திரளாலே பயங்கரமாயும், பதறி யெழுந்த கர்ஜனையினாலே க்ரூரமாயும், மேலெழுந்த சீற்றத்தை யுடையதாயும், விளங்குகின்ற புருவநெறிப்பை யுடையதாயும் செய்யப்பட்ட போதிலும் ப்ரஹ்லாதாழ்வானை யநுக்ரஹித்த தேவரீருடைய க்ருபையானது தாமரை போன்ற திருக்கண்ணோடே சேர்ந்து மிக விளங்கா நின்றது.

* * *—"அங்கண்ஞாலமஞ்ச அங்கோராளரியாய்" என்றும் "எரிந்தபைங்கணிலங்கு பேழ்வாய் எயிற்றொடு இதெவ்வுருவென்று இரிந்து வானோர் கலங்கியோட விருந்தவம்மான்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே மஹாபயங்கரரூபியாக ஆளரி அவதரித்தாலும் "ஸ்மேராநநாக்ஷி கமலைர் நமத: புநாநாந் தம்ஷ்ட்ராகதாப்ருகுடிபிர் த்விஷதோ துநாநாந்" என்ற கணக்கிலே பிரதிகூலர்க்கு அணுகவொண்ணாததாயும் அநுகூலர்க்கு ஸௌம்யமாயுமிறேயிருப்பது திருமுகமண்டலம். அதுதன்னை யநுபவிக்கிறாரிதில். வக்த்ரே என்கிற விசேஷ்யத்திற்கு நான்கு விசேஷ

ணங்கள் இடப்பட்டன. ஸடாபடலங்களினால் பயங்கரமாயும் ஸிம்ஹ கர்ஜனையினால் உத்படமாயு மிருக்குமிருப்புக்கு மேலே சீற்றத்தையும் புருவநெறிப்பையும் ஏறிட்டுக்கொண்டதனால் ஆஸுரப்ரக்ருதிகளுக்கு அணுகவொண்ணாத நிலை சொல்லிற்றாயிற்று. இந்த நிலைமையிலும் * பள்ளியிலோதிவந்த சிறுக்கன்மேல் திருவருள் வெள்ளம் குறையற் றிருக்குமிருப்பு உத்தரார்த்தத்தில் பேசப்படுகிறது.

[தநுஜடிம்பதத்தஸ்தநா க்ருபா] க்ருபையானது ப்ரஹ்லாதாழ்வா னுக்கு ஸ்தந்யபானம் செய்விக்கிறதாக இங்குச் சொன்னது—அவனை அஞ்சக் கொடாதே போஷிக்கின்றதென்னும் தாத்பர்யத்திலேயாம். திருவாய்மொழியில் (3—6—:) * சீற்றத்தோடு அருள் பெற்றவனடிக்கீழ்ப் புகநின்ற செங்கண்மால் * என்றவிடத்து ஈடுமுப்பத்தாறாயிரப்படியில்—

"ஹிரண்யன்பக்கல் சீற்றம் செல்லாநிற்க ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வானுக்குக் கிட்டலாயிருந்தபடி எங்ஙனே? யென்று எம்பெருமானாரைச் சிலர் கேட்க, ஸிம்ஹம் ஆனைமேலே சீறினாலும் குட்டிக்கு முலையுண்ணலாம் படியிருக்குமிறே என்று அருளிச்செய்தார். ஆச்ரித வாத்ஸல்யத் தாலே அவர்கள் விரோதிகள்மேலே சீறின சீற்றமானால் பின்னை அவர்களுக்கு அணையவொண்ணாதபடி யிருக்குமோ? என்று மருளிச் செய்தார்"

என்றுள்ள ஸம்வாதம் இங்கே அநுஸந்தேயம். எம்பெருமானாரருளிச் செய்தவிது "இழவு தரியாததோரீற்றுப்பிடி யிளஞ்சீயம் தொடர்ந்து முடுகுதலும் குழவியிடைக் காலிட்டெதிர்ந்துபொருங் கோவர்த்தனம்" என்கிற பெரியாழ்வார் திருமொழியை யுட்கொண்டேயாம். இவ்விடங் களில் முலையுண்ணக்கொடுத்தல் பேசப்பட்டிருப்பதை யுட்கொண்டே ஆசிரியர் இங்கு "தத்தஸ்தநா" என்றருளிச்செய்தாரென்றுணர்க.

[ஸரோஜஸத்ருசா த்ருசா வ்யதிவிஷஜ்ய] இந்த அஷ்டகத்தில் முதல் ச்லோகத்தில் "தபநேந்த்வக்நிநயந:" என்றதில் இந்துவும் சேர்ந்திருப்பது ஆச்ரிதர்களுக்கு ஸௌம்யத்வத்திற்காகவேயிறே. அப்போதலர்ந்த செந் தாமரை போன்ற திருக்கண்ணிலே அருள்வெள்ளமும் காணலாயிருந்த தாயிற்று. "ஸரோஜஸத்ருசா த்ருசா ஸமுதிதாக்ருதிர் த்ருச்யதே" என்று பாடாந்தரம் கூறுவர் சிலர். ... ... (7)

त्वयि रक्षति रक्षकैः किमन्यैस्त्वयि चारक्षति रक्षकैः किमन्यैः ।
इति निश्चितधीः श्रयामि नित्यं नृहरे वेगवतीतटाश्रयं त्वाम् ॥ ८

த்வயி ரக்ஷதி ரக்ஷகை: கிமந்யை:
த்வயி சாரக்ஷதி ரக்ஷகை: கிமந்யை:,
இதி நிச்சிததீ: ச்ரயாமி நித்யம்
ந்ருஹரே! வேகவதீதடாச்ரயம் த்வாம். (8)

ஹே ந்ருஹரே! த்வயி ரக்ஷதி ஸதி அந்யை: ரக்ஷகை: கிம்? த்வயி அரக்ஷதி ஸதிச அந்யை: ரக்ஷகை: கிம்? இதி நிச்சிததீ: அஹம் வேகவதீ தடாச்ரயம் த்வாம் நித்யம் ச்ரயாமி.	வாரீர் சிங்கப்பெருமாளே! தேவரீர் ரக்ஷித்தருளுமளவில் இதர ரக்ஷகர்கள் ஏதுக்கு? தேவரீர் ரக்ஷித்தருளாவிடிலும் இதர ரக்ஷகர்கள் ஏதுக்கு? என்று துணிவுகொண்ட அடியேன் வேகவதிக் கரையில் வாழும் தேவரீரை நிச்சலும் பணிகின்றேன்.

* * *—ஈச்வரனை யொழிந்தவர்கள் ரக்ஷகரல்லரென்னுமிடம் ப்ரபந்நபரித்ராணத்திலே நிரூபிதமாகையாலே அதுதன்னை ஸ்திரீகரித்தருளாநின்றுகொண்டு இந்த ச்லோகமருளிச் செய்கிறார். ஸர்வேச்வரன் கைவிடாது ரக்ஷித்தருளுமளவில் இதர ரக்ஷகர்களைத் தேடியலைய வேண்டா; அவன் ரக்ஷித்தருளத் திருவுள்ளம் பற்றாதே கைவிட்டானாகில் அப்போதும் ரக்ஷகாந்தராந்வேஷணம் விபலம் என்று திண்ணிய அத்யவஸாயம் கொண்டிருக்கும்படியைத் தெரிவித்தருளினாராயிற்று. அஷ்ட புஜாஷ்டகத்தில் (6) "த்வயி ப்ரவ்ருத்தே மம கிம் ப்ரயாஸை: த்வய்யப்ரவ்ருத்தே மம கிம் ப்ரயாஸை:" என்றருளிச் செய்ததும் இதுவும் பர்யாயமே. .... (8)

इत्थं स्तुतः सकृदिहाष्टभिरेष पद्यैः श्रीवेङ्कटेशरचितैस्त्रिदशेन्द्रवन्द्यः ।
दुर्दान्तघोरदुरितद्विरदेन्द्रभेदी कामासिकानरहरिर्वितनोतु कामान् ॥ ९

இத்தம் ஸ்துதஸ் ஸக்ருதிஹாஷ்டபிரேஷ பத்யை:
ஸ்ரீவேங்கடேசரசிதைஸ் த்ரிதசேந்த்ரவந்த்ய:,
துர்தாந்தகோரதுரித த்விரதேந்த்ரபேதீ
காமாஸிகாநரஹரிர் விதநோது காமாந். (9)

இத்தம் இஹஸ்ரீவேங்கடேசரசிதை: அஷ்டபி: பத்யை: த்ரிதசேந்த்ரவந்த்ய: துர்தாந்த கோர துரிதத்விரதேந்த்ரபேதீ ஏஷ: காமாஸிகா நரஹரி: ஸக்ருத் ஸ்துத: காமாந் விதநோது	இங்ஙனே இங்கு வேங்கடநாதார்யரியற்றிய எட்டு சுலோகங்களைக்கொண்டு, தேவேந்த்ரஸேவ்யனும் கோரபாப ஹாரியாயிருக்கிற வேளுக்கையாளரியெம்பெருமான் ஒருகால் ஸ்துதிக்கப்பட்டு ஸர்வாபீஷ்ட ஸாதகனாகுக.

* * *—தாமருளிச் செய்த இந்த ஸ்துதியைக் கொண்டு புகுவார்க்கு ஸர்வாபேக்ஷிதங்களும் ஸித்திக்குமென்று பேறு சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார். "ஸக்ருத் ஸ்துத:" என்றது ஆசிரியர் ஒருகால் தோத்திரம் செய்தாரென்று தெரிவிக்கிறபடியன்று. "வேங்கடேசு" என்று வ்யஸ்தமாக இருந்தால் இங்ஙனே அர்த்தம் தோன்ற இடமுண்டாகும்; "வேங்கடேசரசிதை:பத்யை: ஸக்ருத் ஸ்துத:" என்றிருக்கையாலே—இதைக்

கொண்டு யாரேனும் ஒருகால் துதித்தாலும் அவர்களுக்கு ஸர்வாபீஷ்ட ஸித்தியுமுண்டாகு மென்பதே பொருள்.

[துர்தாந்த கோர துரித த்விரதேந்த்ர பேதீ] சிங்கத்திற்கு யானையைப் பிறிப் பிளத்தல் தொழிலாயிருக்கும்; இந்த வேளுக்கைச் சிங்கம் எந்த யானையைப் பிளக்கின்ற தென்றால், ஒருவராலும் தணிக்கவொண்ணாத கோர பாபங்களாகிற யானையைப் பிளந்தொழிக்க வல்லது தென்றார். ஸகலாநிஷ்ட நிரஸநபூர்வகமாக ஸர்வாபீஷ்ட ப்ரதானம் செய்தருளி ரக்ஷிக்க வல்லவர் வேளுக்கையாளரிப் பெருமாளென்றாராயிற்று. .... (9)

॥ इति कवितार्किकसिंह सर्वतन्त्रस्वतन्त्र वेदान्ताचार्यकृतिषु कामासिकाष्टकम् समाप्तम् ॥

கவிதார்க்கிகஸிம்ஹாய கல்யாணகுணசாலிநே
ஸ்ரீமதே வேங்கடேசாய வேதாந்தகுரவே நம:

ஸ்ரீகாஞ்சீ பிரதிவாதிபயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியரெழுதிய
வித்வச்சகோரசந்த்ரிகா
வியாக்கியானத்தோடு கூடிய
காமாஸிகாஷ்டகம்
முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ஹயக்ரீவாய நம: ஸ்ரீமதே வேதாந்த மஹாகுரவே நம:

ஸ்ரீமந்நிகமாந்த மஹாதேசிகனருளிச்செய்த

— தீபப்ரகாச ஸ்தோத்ரம் —

சரணாகதிதீபிகா.

ஸ்ரீகாஞ்சீ பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியரியற்றிய சரணாகதி ஸாரதீபிகா என்னும் வியாக்கியானத்தோடு கூடியது.

அவதாரிகை.

விளக்கொளி யெம்பெருமானென்று தென்மொழியிலும் தீபப்ரகாசனென்று வடமொழியிலும் வழங்குமெம்பெருமா னெழுந்தருளி யிருக்கும் திவ்யதேசம் திருத்தண்காவென்று ப்ரஸித்தி பெற்றிருக்கும். "என்னை யாளுடை யீசனை யெம்பிரான் தன்னை யாம் சென்று காண்டும் தண்காவிலே" என்று பெரிய திருமொழியிலும், "விளக்கொளியை மரதகத்தைத் திருத்தண்காவில்" என்று திருநெடுந்தாண்டகத்திலும் திருமங்கையாழ்வாரால் மங்களாசாஸனம் செய்யப்பெற்ற திவ்யதேசமிது. இத்தலத்தின் பரிஸரத்திலேயே ஆசிரியர் தாமும் அவதரித்தருளினர். இத்தலத் தெம்பெருமானைத் துதிக்கத் திருவுள்ளம் பற்றினவாசிரியர் இந்த ஸ்துதிக்கு சரணாகதி தீபிகையென்று திருநாமமிட்டருளினர். சரணாகதி ரஹஸ்யார்த்ததத்துவங்களை இதில் வெளியிட்டருளத் திருவுள்ளம் பற்றியே இந்தத் திருநாம மிட்டருளினர். சரணாகதிக்கு இன்னார் அதிகாரியென்பது, சரணாகதியின் ஸ்வரூபம் இத்தகைத் தென்பது, சரணாகதர்களின் மேன்மையிருக்கும்படி முதலான பல விஷயங்கள் எளிய முறையில் வெளியிடப்பட்டிருப்பது இதுதன்னிலேயாம். ந்யாஸ தசகம், ந்யாஸ திலகம், ந்யாஸவிம்சதி என்னும் க்ரந்தங்களோ டொக்கப் பரிகணனீயமானது இது.

சாஸ்த்ரார்த்தங்களை ஸ்தோத்ரத்திலே யேறிட்டு அருளிச்செய்யும் வழியை முதன்முதலாக ஆளவந்தார் காட்டியருளினர். ஸ்தோத்ரரத்நத்திற்கு அவதரித்திருக்கிற தனியனைக்கொண்டு அதனை யுணரலாம்; 'ஸ்வாதயந்நிஹ ஸர்வேஷாம் த்ரய்யந்தார்த்தம் ஸுதுர்க்ரஹம். ஸ்தோத்ரயாமாஸ யோகீந்த்ர:" என்றிறே அந்தத் தனியனிருப்பது. அவ்வண்ணமாகவே இந்த ஸ்துதிக்கும் ஒரு தனியன் அவதரித்திருக்கவேண்டும். அக்குறைதீர இந்த ஸ்துதியின் முதல் ச்லோகமே நன்கு அமைந்ததாயிற்று. .... *

॥ शरणागतिदीपिका ॥

पद्मापतेः स्तुतिपदेन विपच्यमानं पश्यन्त्विह प्रपदनप्रवणा महान्तः ।
मद्वाक्यसंवलितमप्यजहत्स्वभावं मान्यं यतीश्वरमहानससंप्रदायम् ॥ १

பத்மாபதே: ஸ்துதிபதேந விபச்யமாநம்
பச்யந்த்விஹ ப்ரபதநப்ரவணு மஹாந்த:,
மத்வாக்ய ஸம்வலிதமப்யஜஹத்ஸ்வபாவம்
மாந்யம் யதீச்வரமஹாநஸஸம்ப்ரதாயம். (1)

பத்மாபதே: ஸ்துதி பதேந விபச்யமாநம் மத்வாக்ய ஸம்வலிதமபி அஜஹத் ஸ்வபாவம் மாந்யம் யதீச்வர மஹாநஸ ஸம்ப்ரதாயம் இஹ ப்ரபதநப்ரவ:ணு மஹாந்த:பச்யந்து. — ச்ரிய: பதியின் ஸ்தோத்ரரூபேண பரிணமிப்பதாயும், என்வாக்கோடு சேர்ந்திருந்தும் தன்மை குன்ருததாயும் சிறந்ததாயு மிருக்கிற எதிவரனுர் மடைப்பள்ளி ஸம்ப்ரதாயத்தை இங்கு ப்ரபத்தி ரஸிகர்களான மஹான்கள் அநுபவிக்கட்டும்.

“எதிவரனுர் மடைப்பள்ளிவந்த மணமெங்கள் வார்த்தையுள் மன்னியதே'' என்றும் “ இதி யதிராஜமஹாநஸ பரிமள பரிவாஹ வாஸிதாம் பிபத'' என்று மருளிச்செய்பவர் ஆசிரியர். எம்பெருமானுர் பக்கலிலே பழுக்கக் கேட்ட கிடாம்பியாச்சான் மூலமாகக் கிடாம்பியப்புள்ளாரளவும் வந்து தேங்கின ஸத்ஸம்ப்ரதாயார்த்த விசேஷங்கள் இந்த சரணுகதி தீபிகையென்னும் ஸ்துதிநூல் வழியாக வெளிவருகின்றமை பாரீர் என்று விவக்ஷித்து “யதீச்வர மஹாநஸ ஸம்ப்ரதாயம் இஹ பச்யந்து'' என்றருளிச் செய்தாராயிற்று. யதீச்வர மஹாநஸ ஸம்ப்ரதாயார்த்தம் அநேக விஷயங்களாக இருந்தாலும் ப்ரக்ருதம் வெளிவருவது சரணுகதி விஷயகமென்று தெரிவிக்கவேண்டி “ ப்ரபதந ப்ரவணு மஹாந்தஃ பச்யந்து'' என்ருர். ‘எம்பெருமானுக்கு இது வொருஸ்தோத்ர நூல்' என்று ஸாமாந்யமாக நினைக்கலாம்படியிருந்தாலும், இது மற்ற ஸ்தோத்ரங்களைப் போன்ற தன்றென்றும் சரணுகதி விசேஷார்த்தமே ஸ்துதியாக வடிவெடுத்ததென்றும் முதல் பாதத்தினல் வ்யஞ்ஜிதமாயிற்று. மூன்ருவது பாதத்தில் ஸ்வரூப ப்ராப்தமான நைச்யாநுஸந்தான முறைந்திருக்கும். சிறந்த அர்த்தவிசேஷமானது நீசனேன் நிறையொன்றுமிலேனை என்னுடைய வாக்கோடே கலசியிருந்தாலும் கெடுதலொன்று மடைந்ததில்லை யென்கை. ப்ராமாணிகத்வமும் ப்ரபந்நஜநபரிக்ராஹ்யத்வமுமாகிற ஸ்வபாவம் குன்ருமையை அஜஹத்ஸ்வபாவம் என்பதனலருளிச் செய்தபடி. (1)

नित्यं श्रिया वसुधया च निषेव्यमाणं निर्व्याजनिर्भरदयाभरितं विभाति ।
वेदान्तवेद्यमिह वेगवतीसमीपे दीपप्रकाश इति दैवतमद्वितीयम् ॥ २

நித்யம் ச்ரியா வஸுதயா ச நிஷேவ்யமாணம்
நிர்வ்யாஜநிர்ப்பர நயாபரிதம் விபாதி.
வேதாந்த வேத்யமிஹ வேகவதிஸமீபே
நீபப்ரகாச இதி தைவத மத்விதீயம்.

வஸ்து நிர்தேசரூபமான மங்களாசரணமிது.

ச்ரியா வஸுதயா ச நித்யம் நிஷேவ்யமாணம் நிர்வ்யாஜ நிர்ப்பரதயாபரிதம் வேதாந்த வேத்யம் தீபப்ரகாச இதி அத்விதீயம் தைவதம் இஹ வேகவதீ ஸமீபே விபாதி:	திருமகளும் மண்மகளும் எப்போதும் கூடியிருக்கப்பெற்றதும் நிருபாதிக நிரவதிக தயாபரி பூர்ணமும் மறை முடிகளாலறியத் தக்கதும் விளக்கொளி யென்று திருநாமங் கொண்டு இணையற்றது மானவொரு தெய்வம் இங்கு வேகவதீ ஸமீபத்தில் விளங்கா நின்றது.

** திருமடந்தை மண்மடந்தை இருபாலும் திகழும்படியை முதற் பாதத்தாலே யருளிச்செய்தார். அவதாரம் போலே தீர்த்தம் ப்ரஸாதியாதே ஸம்ஸாரம் கிழங்கெடுத்தாலல்லது பேரேனென்றிருப்பதற்கு அடி அளவு கடந்த கருணையேயாதலால் அக்கருணையுடைமை சொல்லுகிறது இரண்டாமடி. எல்லார்க்கும் கட்கண்ணால் காணலாயிருக்கச் செய்தேயும்* **வேதாந்த வேத்யம்** *என்றது—ஊனக்கண்ணுக்கு நிலமல்லாத அம்சங்களெல்லாம் * சாஸ்த்ரயோநித்வாதி கரணத்தின்படியே வேதாந்தங்களைக் கொண்டு அறியலாயிருக்குமென்கைக்காக. வேதாந்த ப்ரஸ்தாவம் செய்தவாறே வேதாந்தத்தில் ஒரு சிறந்தபதம் நினைப்பூட்டப்படுகிறது* **அத்விதீயம்** *என்று. * ஏகச் சோளந்ருபஸ் ஸம்ராட் அத்விதீயோஸ்தி பூதலே * என்றால் அவனைப்போன்று வேறோரரசன் இல்லையென்றதாகுமத்தனை போக்கி அவனுக்குப் புத்ரகளத்ர பரிஜநாதிகள் கிடையாவென்று சொன்னதாக எப்படியாகாதோ, அப்படியே இங்கும் 'அத்விதீயம் தைவதம்' என்றதற்கு—தன்னோடொக்கப் பரிகணிக்கலாம்படியான வேறொரு தெய்வத்தை யுடைத்தாகாததென்பதே பொருளாகு மென்றுணர்க.* **[வேகவதீஸமீபே விபாதி.]** *விரஜா நதிக்கரையை விட்டுவந்த பெருமானுக்கு வேகவதீ நதிக்கரையிலிருப்பு மிகவும் ருசித்தபடி.* .... (2)

दीपस्त्वमेव जगतां दयिता रुचिस्ते दीर्घं तमः प्रतिनिवर्त्यमिदं युवाभ्याम् ।
स्तव्यं स्तवप्रियमतः शरणोक्तिवश्यं स्तोतुं भवन्तमभि[वाञ्छति]लष्यति जन्तुरेषः ॥ 3

தீபஸ் த்வமேவ ஜகதாம் தயிதா ருசிஸ் தே
தீர்க்கம் தம: ப்ரதிநிவர்த்யமிதம் யுவாப்யாம்.
ஸ்தவ்யம் ஸ்தவப்ரியதமம் சரணோக்தி வச்யம்
ஸ்தோதும் பவந்தமிஹ வாஞ்சதி ஜந்துரேஷ:

(ஹே பகவந் !) ஜகதாம் தீப: த்வமேவ; ருசி: தேதயிதா; இதம் தீர்க்கம் தம: யுவாப்யாம் ப்ரதிநிவர்த்யம்; சரணோக்திவச்யம் ஸ்தவ்யம் ஸ்தவப்ரியதமம் பவந்தம் ஏஷ: ஜந்து: இஹ ஸ்தோதும் வாஞ்சதி — வாரீர் விளக்கொளி யெம்பெருமானே ! உலகுக்கெல்லாம் விளக்கு தேவரீரே; விளக்கின் ஒளியோ வென்றால் தேவரீருடைய தேவியார்; இவ்விருள் தருமா ஞாலமாகிற நெடிய இருள் நீங்களிருவரும் சேர்ந்து போக்கத்தக்கது; சரணமென்கிற வாக்குக்கு வசப்படுபவரும் ஸ்தோத்ரார்ஹரும் ஸ்துதிப்ரியருமான தேவரீரை அடியேன் இங்குத் துதிக்க விரும்புகிறேன்.

*** விளக்கொளியென்றும் தீபப்ரகாசனென்றுமுள்ள திருநாமம் எம்பெருமானொருவனுக்கே வழங்கப்பட்டு வந்தாலும் இது திவ்ய தம்பதிகளுக்கே ஒற்ற திருநாமமாகுமென்பதை மூதலியா நின்று கொண்டு ஸ்துதியிலே தமக்குள்ள விருப்பத்தை விண்ணப்பஞ் செய்கிறாரிதில். "அநந்யா ராகவேணாஹம் பாஸ்கரேண ப்ரபா யாத" என்று பிராட்டியும், "அநந்யா ஹி மயாஸீதா பாஸ்கரேண ப்ரபா யதா" என்று பெருமாளும் தனித்தனியே பணித்தருளினபடியே எம்பெருமான் மணித்யுமணிதீபாதிரூப ப்ரபாவத்பதார்த்தமாயும், பிராட்டி தத்குண பூதமான ப்ரபாபதார்த்தமாயுமிருக்கை சாஸ்த்ரஸித்தம். "ஜயத்யாச்ரித ஸம்த்ராஸ த்வாந்த வித்வம்ஸ நோதய:, ப்ரபாவாந் ஸீதயா தேவ்யா பரமவ்யோம பாஸ்கர:." என்று ஆசிரியர் தாமும் [ரகுவீரகத்யோபக்ரமே] இதுதன்னை யருளிச் செய்தார். பட்டரும் ஸ்ரீகுணரத்நகோசத்திலே "ஸ்வயா தீப்த்யா ரத்நம் பவதபி மஹார்க்கம் ந விகுணம் ந குண்டஸ்வாதந்த்ர்யம் பவதி ச ந சாந்யாஹித குணம்" என்று அந்யபரோக்தியினாலே இதுதன்னை நிபந்தித்தார். ஆக விளக்கும் ஒளியும் சேர்ந்தே தமோ நிரஸநக்ஷமமாகக் காண்கையாலே திவ்ய தம்பதிகளான நீங்களிருவரும் சேர்ந்து இவ்விருள்தருமா ஞாலத்தின் தன்மையைத் தொலைத்தருளலாகுமென்றார் பூர்வார்த்தத்தாலே. இத்தால் ஆசிரியர் தம்முடைய தமோ நிராஸத்தையும் ஸித்தவத்கரித்துக் கொண்டு அபஹததமஸ்கரான தாம் ஸ்துதிக்ருதிக்கு அர்ஹரென்னுமிடத்தை உத்தரார்த்தத்தாலே பேசுகிறார்.

ஸஹஸ்ரநாமத்திலே "ஸ்தவ்ய: ஸ்தவப்ரிய:" என்றதை "ஸ்தவ்யம் ஸ்தவப்ரியம்" என்று அநுபாஷிக்கிறார். ஸ்தவ்யத்வமாவது ஸ்துதியோக்யத்வம். "கொள்ளக்குறைவிலன்" (திருவாய்மொழி 3—6— .) என்றவிடத்து ஈடுமுப்பத்தாறாயிரத்திலே "நீங்கள் யாவை யாவை சில ஏற்றங்களையிட்டுக் கவிபாடினி கோள், அவற்றை ஸ்வீகரிக்குமிடத்தில் ஒரு குறையுடையனல்லன்" என்றருளிச் செய்தது இங்கே அநுஸந்தேயம். இதன் கருத்து யாதெனில்; தலையில் மயிரில்லாதானொருத்தனைக் குழலழகனென்று பாடினால் அவன் வெள்க வேண்டியிருக்கும்; அறிவொன்றுமில்லாதானொருவனைக் கல்விக்கடலென்று பாடினால் அவன்

அந்த ஸ்துதியைக் கொள்வதற்கு லஜ்ஜிக்கவேண்டியிருக்கும். எம்பெருமான் ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகனாகையாலே யார் எங்ஙனே துதித்தாலும் எவ்விதமான ஸ்துதியையும் கொள்ளக் குறைவில்லாதானாயிருப்பன்; இதுவாயிற்று ஸ்தவ்யத்வம். இனி ஸ்தவப்ரியத்வமாவது—மக்களின் மழலைச் சொற்களைக் கேட்க ஆசை கொண்டிருக்கும் மாதாபிதாக்களைப் போலே நம்போல்வாருடைய அவத்யஜடிலமான துதிமொழிகளையும் கேட்கையிலேருசியுடையனாயிருக்கையாம். ஸ்தவே ப்ரிய:. ஸ்தவப்ரிய:; ஸ்தவ: ப்ரிய: யஸ்ய ஸ:-ஸ்தவப்ரிய:, என்று தத்புருஷ பஹுவ்ரீஹிகளிரண்டுமொக்கும்.

[சரணோக்திவச்யம்.] சரணாகதிதான் மாநஸிகம் வாசிகம் காயிகம் என்று மூன்றுபடிப்பட்டிருக்குமே. "ஜ்ஞாநாந் மோக்ஷமாகையாலே மாநஸமாகக்கடவது" என்று சாஸ்த்ரார்த்த மிருக்கச்செய்தேயும் மநஸ்ஸஹகார மின்றிக்கே சரணமென்று உக்திமாத்ரமுண்டானாலும் அவ்வளவுக்கே ஸர்வாத்மநா வசம்வதனாயிருப்பனென்கை. "என்னாரைச் சொன்னாய், என்பேரைச் சொன்னாய், என்னடியாரை நோக்கினாய், அவர்கள் விடாயைத் தீர்த்தாய், அவர்களுக்கொதுங்க நிழலைக் கொடுத்தாய்" என்றாப்போலே மடிமாங்காயிட்டு விஷயீகரிக்கு மெம்பெருமான் சரணோக்தியைப் பெற்றானாகில் ஸர்வஸ்வமும் பெற்றானாய்க் களிப்பனாயிற்று. * மாதவனென்றதே கொண்டு * என்றும் * திருமாலிருஞ்சோலை மலையென்றேன் என்னத் திருமால் வந்து என்னெஞ்சு நிறையப் புகுந்தான் * என்றுமுள்ள பாசுரங்களை இங்கே யோஜிப்பது 'அஹம் வாஞ்சாமி' என்னவேண்டுமிடத்து 'ஏஷ ஜந்துர் வாஞ்சதி' 'ஏஷ ஜநோ வாஞ்சதி' என்றாப்போலே ப்ரதமபுருஷனையிட்டுச் சொல்லுகை கவிஸம்ப்ரதாயம். .... (3)

पद्माकरादुपगता परिषस्वजे त्वां वेगासरिद्विहरणा कलशाब्धिकन्या ।
आहुस्तदाप्रभृति दीपसमावभासमाजानतो मरकतप्रतिमं वपुस्ते ॥ ४

பத்மாகராதுபகதா பரிஷ்ஸ்வஜே த்வாம்
வேகாஸரித் விஹரணா கலசாப்தி கந்யா
ஆஹுஸ் ததாப்ரப்ருதி தீபஸமாவபாஸம்
ஆஜாநதோ மரதகப்ரதிமம் வபுஸ் தே. (4)

(ஹேபகவந்!) பத்மாகராத் உபகதா வேகாஸரித் விஹரணா கலசாப்தி கந்யா (யதா) த்வாம் பரிஷஸ்வஜே, ததா ப்ரப்ருதி ஆஜாநத: மரதக ப்ரதிமம் தே வபு: தீபஸமாவ பாஸம் ஆஹு:	வாரீர் விளக்கொளி யெம்பெருமானே! தாமரைத் தடாகத்தினின்றும் வந்து வேகவதீநதீவிஹாரணம் செய்பவளான பிராட்டி எப்போது தேவரீரைத் தழுவிக்கொண்டாளோ, அப்போது முதலாக, இயற்கையில் மரதகம் போன்றதான தேவரீருடைய திருமேனியைத் தீபத்தோடொத்த தேசுடையதாக(ப் பெரியார்) சொல்லுகின்றார்கள்.